

CLARA WIMBERLY

*Puterea
primei iubiri*

Traducerea și adaptarea în limba română de

GABRIELA IACOB.

ALCRIS

Capitolul 1

Bărbatul care măsoara pardoseala de marmură ar fi putut poza pentru un afiş de recrutare a şerifilor texani.

Bine cunoscuta insignă în formă de stea scliffea lipită de tricoul alb. Blugii negri se mulau pe picioarele lungi şi zvelte, care măsoarau trei, patru, cinci paşi. Se întoarse şi repetă cadenţa. Cizme gălbui, evident scumpe, aceeaşi culoare ca şi tocul pistolului, băteau un ritm neastâmpărat şi îi făceau pe ceilalţi vizitatori să clipească nervos spre texanul înalt şi brunet.

- Puteţi intra acum, şerife Serrat, spuse fata de la recepţie.

Bărbatul se opri ridicând sprâncenele întrebător. Sub privirea scrutătoare fata roși și dădu din cap.

- Am spus că puteți intra, repetă zâmbind.
- Mulțumesc.

Înăuntru, ferestre înalte lăsau să pătrundă lumina într-o cameră a cărei decor reflecta vestul sălbatic așa cum era odată. Arme de foc, insigne și fotografii în sepia ale unor cowboy înalți cu înfățișări dure, toți purtând diverse forme ale insignei de șerif texan, atârnavu pe pereți. Bărbații din fotografii înfățișau o versiune demodată a șerifului dar toți aveau aceeași privire neînfricată ca și bărbatul cu ochii negri care tocmai intrase.

- Bună, căpitane.
- Hei, Diego, îmi pare bine să te văd.

Bărbatul din spatele biroului se ridică și-i întinse mâna.

- Ia loc. Cum te simți?

Mâna lui Diego se îndreptă automat spre umărul stâng.

- Acceptabil, spuse.

- Câțiva centimetri mai jos și glonțul ni l-ar fi luat pe unul din cei mai buni șerifi.

- Ei bine, n-a făcut-o. Încă mai mișc.

Căpitanul se încruntă puțin, apoi luă o hârtie și i-o aruncă peste birou.

- Știi că doctorul ți-a permis numai misiuni ușoare?

Buzele lui Diego se mișcă nervos, în timp ce se lasă pe spate în scaun și își încrucișă picioarele.

Sper că n-o să ții seama de asta.

Căpitanul David Byrd îl angajase pe Diego în urmă cu aproape cinci ani. Era dur, dar avea, de asemenea, reputația unui șef care are grijă de oamenii lui, chiar dacă uneori încălca un pic regulile ca să o poată face.

- Chiar am să țin seama de asta, spuse căpitanul. Trebuie. În felul în care merg lucrurile acum, dacă strănut, presa apare ca să mă întrebe ce medicament iau pentru răceală. Între noi fie vorba, m-am săturat până peste cap. Te face să duci dorul pensiei.

Diego zâmbi, dinții albi și drepti sclipiră, contrastând cu brunul pielii.

- Cu tot respectul, domnule, dar îmi vine greu să cred asta. Sunteți polițist de prea multă vreme. A ajuns să facă parte din dumneavoastră.

- Ai dreptate în privința asta. Sunt în meserie de aproape tot atâția ani câți ai tu.

Pe fața căpitanului apărură o grimasă. Își trecu o mână prin părul cărunt și îl inspectă pe Diego cu ochi împovărați de cei peste șaiszeci de ani de viață.

- Știți ce se spune. Un șerif nu poate demisiona, poate doar să moară în șa.

- Da, asta era pe vremuri. Mort în fața computerului, ar fi acum. Byrd vorbea cu un dezgust evident și aruncă o privire disprețuitoare calculatorului care era pe birou.

Bătrânul se ridică și merse la fereastră. Diego aștepta în tăcere ca celălalt bărbat să vorbească.

- Știu că ești nerăbdător să te întorci la lucru. Am o misiune, care ar fi potrivită din punctul de vedere al amân-

durora. E în legătură cu bărbatul pe care-l investigăm. În sfârșit avem șansa de a-l închide pentru totdeauna.

- Ascult, spuse Diego.

- Ți-l amintești pe Lamar Colby?

- Mda, mi-l amintesc, aprobă Diego dând din cap. Suspectat pentru trecere de droguri peste graniță și spălare de bani în afaceri legale în diferite părți ale Texasului.

- De aproape un an operează lângă El Paso. Avem un colaborator acolo, un mare fermier, care vrea să depună mărturie împotriva lui Colby.

Diego își mișcă umerii și își masă ceafa. Simțea o furnicătură pe spate. Își luase mama din El Paso și o adusese aici. Nu se mai întorsese acolo din acea vară în care se despărțise de Jessica.

Dar cuvintele El Paso încă îi mai aminteau de trecut și de lupta lui ca să-și facă o viață mai bună, pentru el și pentru familia lui.

Și apoi era Jessica... Întotdeauna Jessica.

Stăpânindu-și tulburarea își concentrează atenția asupra căpitanului.

- Crezi că Colby ar putea încerca să-l plătească pe acest individ ca să tacă? Întrebă Diego.

- Sau să-l ucidă.

Diego dădu din cap.

- E prost, sau ce?

- Colby nu e prost. Dar este arogant și se mândrește cu puterea pe care o are. A reușit să evite autoritățile atâta vreme. După ce i-a fost înmănat mandatul, ca să se asigure că domnul Colby nu va încerca vreo năstrușnicie, ne-au cerut să asigurăm securitatea fermei unde locuiește martorul.

Diego își mișcă din nou umerii și dădu din cap. Sentimentul de alarmă crescuse. Era doar menționarea orașelului El Paso? Sau era mai mult?

- Martorul va plăti orice sistem de securitate dorim și câți oameni este nevoie ca să se asigure o pază permanentă. Vei conduce operațiunea și vei locui la fermă.

- Bine.

- E doar o mică problemă, adăugă Byrd.

Diego se juca cu pistolul pe deget, învârtindu-l.

- Da, mă gândeam că s-ar putea să fie. Trase aer în piept, se lăsă pe spate în scaun și își întinse picioarele.

- De asta ești un om al legii așa de bun. Ai instincte bune.

Zâmbetul lui Byrd era mai mult o grimasă. Își luă o atitudine solemnă.

- Îi cunoști pe cei cărora le vei asigura protecția, Diego. E vorba de Frank McLean și fiica sa, Jessica.

Își trase picioarele, se așeză în capul oaselor și privi drept. Ochii îi străluceau periculos.

- Jessica? Bătrânul McLean a implicat-o în așa ceva?

Byrd îl opri cu un gest.

- Uite, te cunosc destul de bine. Mi-ai povestit despre legătura ta cu familia McLean cu mult timp în urmă. Când a apărut această situație n-am vrut ca să te arunc în ea fără ca să știi ce se întâmplă. Dacă preferi să încredințez misiunea altcuiva, atunci...

- Nu .

Se încruntă. Frank McLean fusese întotdeauna un egoist nenorocit, dar să-și pună propria fiică în pericol?

- N-am spus asta. Ea este bine?

- Din câte am înțeles, nu știe nimic.

Diego închide ochii și își frecă fruntea, unde durerea abia începea.

- Dumnezeule!

- S-ar părea că McLean a descoperit niște nereguli în hârtiile lui Colby cam în același timp când a aflat că procurorul general conduce o anchetă asupra afacerilor lor. McLean știe că ar putea fi implicat și singura lui șansă de a scăpa de posibilele consecințe este să depună mărturie împotriva lui Colby. Dar înainte de toate, a cerut protecție pentru el și fiica lui.

Diego aprobă. Cel puțin McLean avusese bunul simț să facă asta.

- De fapt, te-a cerut pe tine în mod special.

Diego clipi iute, ochii i se îngustară.

- Nu eram chiar unul dintre favoriții lui.

- Ei bine, e adevărat. Se pare că te-a urmărit de când ai plecat. Aici este cererea semnată de el. Citește-o.

Diego scrută scurt hârtia și respiră adânc. Câteva motive pentru care ar fi putut refuza misiunea îi trecură prin cap, inclusiv faptul că ar putea fi în aceeași casă cu Jessica pentru câteva săptămâni. Nu murea de nerăbdare să se întoarcă într-un loc unde întotdeauna fusese privit de sus, ca un metis, fiu de servitoare, un bărbat nedemn de compania fiicei patronului. Și acum McLean îl cerea pe el în mod special?

- Ce spui?

- McLean nu e prost. Contează pe faptul că eu aș putea avea sentimente pentru Jessica, poate chiar o anume loialitate față de el. Cine ar mai putea aduce asta cu el

-Și? Mai ai sentimente?

-Nu. Asta a fost demult.

Sună telefonul și Byrd îi făcu semn să rămână.

- Da? Bine, o să vorbesc.

În timp ce Byrd vorbea la telefon, Diego se îndreptă spre fereastră. Putea vedea de aici statuia dedicată șerifilor texani. Memorase inscripția: „Nu există pericolul unei surprize când șerifii sunt între noi și dușman.“

Făcuse din asta crezul său și pentru prima dată în viață își găsisese locul. Slujba îl făcuse să se simtă invincibil și bine în propria piele. Erau lucruri pe care avea nevoie să le păstreze dacă accepta misiunea.

La naiba, pe cine credea că păcălește? Bineînțeles că va accepta. Nu există om căruia să-i poată încredința siguranța Jessicăi. O iubise. Fusesse prima ei dragoste și ea fusesse prima lui dragoste. În vara aceea, în care se amăgise că totul ar putea dura pentru totdeauna.

În timp ce stătea privind fix copacii ce înconjurau clădirea, Diego nu se putu abține să-și amintească acele vremuri. Îi vedea ochii verzi, străbătuți de ape, conturați cu gene negre, părul

auriu de soarele Texasului. Nu mai cunoscuse pe altcineva ca Jessica McLean. Și n-o uitase niciodată complet, indiferent cât de mult încercase.

Făcuseră dragoste pentru prima dată sub copacii de pe malul iazului. Diego se pierduse în ochii aceia verzi, atât de vii și calzi, se pierduse în dragostea și încrederea pe care i-o arătau.

Jessica era mai mult decât un corp atrăgător. Avea inima și sufletul unui înger. De câte ori, în ultimii cinci ani, comparase alte femei cu ea?

Își permisesese să uite că era fiul bucătăresei și al unui muncitor cu ziua. Uitase chiar că fata care i se dăruia total era fiica unuia dintre cei mai bogați și mai influenți oameni din Texas. Erau doar doi tineri îndrăgostiți, două ființe care nu se mai săturau una de cealaltă.

Încă de copil Diego Serrat învățase să fie precaut și să-și păzească sentimentele. Cu Jessica lăsase garda jos. Își permisesese să fie aruncat într-un vis în

care ei doi erau egali. Doar un băiat și o fată care puteau depăși greutatea vieții și puteau fi împreună pentru totdeauna.

Până când bărbatul îi oferise bani ca să plece și îi spusese că Jessica credea că săvârșise o greșală.

- Nebun, șopti Diego.

- Diego! Hei, cowboy!

Diego se întoarse în timp ce vocea lui Byrd trecea de ceața ce îi cuprinsese mintea.

- Te gândești la misiune?

- Printre altele.

Diego își trecu mâna prin părul negru.

- Ei bine?

- O vreau.

-M-am gândit că o să vrei. Byrd zâmbi visător. Ești un om bun, Serrat. Sper că nu te vârl în ceva ce o să regreti.

- Nu, domnule. Mă voi descurca.

- Speram să spui asta.

Capitolul 2

Jessica credea că abia a adormit când auzi un ciocănit la ușa dormitorului. Se rostogoli și se uită la ceasul de lângă pat. Era aproape de opt.

-Intră.

-Îmi pare rău că te trezesc, miss Jessica.

Femeia cu părul negru care își strecurase capul în cameră era Rosie Blackuring, o indiană, și lucra la ferma McLean de mulți ani.

- E în regulă, Rosie. Ar fi trebuit să mă trezesc cu o oră mai devreme.

-Tatăl tău mi-a cerut să-l plimb pe Tommy în dimineața asta. Te așteaptă în sufragerie.

Jessica se ridică și împinse cearșafurile.

- A spus de ce?

Jessica și tatăl său luau deseori micul dejun împreună, dar Tommy era întotdeauna prezent. Frank McLean își adora nepotul și nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să-și petreacă timpul cu el.

- Nu, n-a spus.

După ce Rosie ieși, Jessica își puse o pereche de pantaloni verde pal și un tricou. Își perie părul des și îl legă cu o eșarfă de mătase verde.

Când coborî, tatăl ei era singur. Prin ferestrele cu arcadă se vedeau Munții Sierra Diablo. În dimineața aceasta aveau o culoare vineție și se profilau pe un cer senin de vară. Era priveliștea de care Jessica nu se sătura niciodată.

Frank McLean stătea cu mâinile la spate, privind afară. Era înalt și fusese întotdeauna un bărbat masiv, dar de la moartea soției, în urmă cu doi ani, descrescuse în mod vizibil. Până acum Jessica nu realizase cât de slab și adus de umeri era.

Simți că ceva nu e în regulă. Avea un aer melancolic, umerii căzuți ca și cum ar fi fost foarte îngrijorat, într-o mare încurcătură.

Era bolnav? Despre asta voia să-i vorbească? Inimă Jessica se strânse la gândul că l-ar putea pierde atât de curând după moartea mamei sale. Îl văzuse la fel de încurcat seara trecută când menționase că are niște probleme cu asociatul lui de afaceri. Dar se opri brusc și schimbă subiectul.

- Tată, s-a întâmplat ceva?

Frank McLean se întoarse și zâmbi. Acesta era un lucru rar pentru el. Fusesse un bărbat dur dar și ambițios, mult prea ocupat pentru a avea o viață de familie. Dar nașterea lui Tommy schimbă totul. Jessica simțea că el era fiul pe care tatăl său nu-l avusese. Și, în mod firesc, asta nu-i stârnea nici un fel de resentimente. Tommy avea nevoie de figura unui tată în viața lui. Și acesta fusese principalul motiv pentru care ea rămăsese la fermă.

- Intră, iubito, spuse tatăl ei. Avem cășuni proaspete astăzi.

Jessica mănca în tăcere, știind că zadarnic ar încerca să-l facă să vorbească. El abia se atinge de mâncare, dar ea așteaptă.

- Scumpo, spuse în cele din urmă, aseară ți-am zis că am probleme cu unul dintre depozitele din El Paso.

- Da .

- Unul din contabili a găsit niște nereguli în registre, chiar înainte ca statul să declanșeze o anchetă. Ar fi putut trece neobservate, dacă... ți-am spus asta?

Jessica se încruntă. Nu-i stătea în obicei să uite. Părea atât de bătrân în dimineața asta, plătând chiar.

- Nu, nu cred că mi-ai spus.

- Da, ei bine... Asta a fost acum câteva săptămâni.

- Ce fel de nereguli?

El suspină, se ridică și merse la fereastră.

-Sume substanțiale intrau în gestiune fără nici o explicație sau documente care să le explice proveniența. Și despre nici una eu nu știam nimic.

- De unde veneau banii?

- Probabil din afacerile lui Colby de pe lângă graniță. Dar erau mult prea mulți bani, ca să aibă vreo logică. Mult prea mulți.

Jessica oftă. Presimțise că problema era Colby.

- L-ai întrebat ce se întâmplă?

- Da. Și i-am spus că vom fi anchetați.

- Și el ce a spus?

- Ceva de genul: „Tu ține-ți gura și lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.“

- Of, tată, zise ea suspinând. Vedeai teama tatălui ei și nu-și putu stăpâni un fior.

- E în regulă, iubito.

Se așeză la masă și îi luă mâna.

- M-am gândit la asta îndelung. Știi că am făcut câteva lucruri în viață de care nu sunt mândru. Dar asta era ceva ce nu puteam să las să treacă pur și simplu. Nu sub ochii mei și în afacerea pe care eu am ridicat-o de la zero. Dacă îl las pe Colby să se ocupe, atunci nu sunt mai bun ca el.

- Nu mi-a plăcut niciodată. Și nici mamei nu-i plăcea.

- Știu. Suspină și dădu din cap. Dar mama ta era bolnavă și eu nu gândeam limpede. Niciodată n-am stat cu ea cât ar fi vrut, când era sănătoasă. Când s-a îmbolnăvit și știam că va muri, ei bine, aș fi fost un nemernic dacă aș fi abandonat-o. Așa că aveam nevoie de un partener. Ar fi trebuit să-l aleg cu mai multă grijă, să-l verific, dar nu am făcut-o.

- E în regulă, tată. Totul se va rezolva, mai ales dacă faci ceea ce trebuie. Cum te pot ajuta?

- Draga mea, îți mulțumesc, dar nu este ceva ce tu să poți face.

O privi în ochi implorându-i înțelegerea.

- Despre asta voiam să vorbim. Lucrurile au scăpat de sub control.

- Cum? Te rog, explică-mi.

- Statul a descoperit discrepanțele înainte ca eu să pot lua măsuri. Și n-au crezut că sunt complet nevinovat. Deși n-am făcut nimic ilegal pentru a evita să fiu eu însumi investigat... N-am de ales. Trebuie să spun tot ceea ce știu.

- Vor să depui mărturie împotriva lui Colby? În ochii Jessicaî se citea frica. Dar, tată, îi știi reputația. Ar face orice ca să se protejeze.

- E în regulă. Ne-am îmbunătățit sistemul de securitate, am angajat câțiva oameni care vor patrulea în jurul casei, am montat camere de luat vederi. Și am cerut pe cineva care să vă păzească, pe tine și pe Tommy.

- Ai angajat un bodyguard?

- Ei, tocmai acesta e motivul pentru care am vrut să-ți vorbesc mai devreme astăzi. Cel care va îndeplini sarcina asta este deja aici.

Se îndreaptă spre ușă în timp ce Jessica îl urmărea încercând să înțeleagă de ce e atât de misterios.

- Poți veni acum.

Bărbatul care păși înăuntru era o priveliște copleșitoare. Era înalt și deșirat în blugii negri care-i veneau ca turnați. Insigna argintie sclipea lipită de tricoul alb. Privirea insistentă a Jessicaî se mută de la arma pe care o purta într-un toc de umăr, până la fața lui.

Apoi îl privi în ochi, ochi frumoși, negri precum noaptea texană. Ochi pe care îi cunoscuse atât de bine, odată.

Jessica simți că îi stă inima. Își pierdu răsuflarea și se așeză pe scaunul cel mai apropiat.

Ochii lui Diego, întunecați și impenetrabili, o priveau, și privirea aceasta o făcu să tremure din creștet până-n tălpi.

- Ce faci aici?

Jessica se întoarse spre tatăl ei așteptând o explicație. Dar tot ce obțină fu o expresie încurcată.

- Ce-ai făcut? întrebă ea.

Cum a putut s-o pună în această situație? Intenționa el, oare, să-l lase pe Diego să afle despre Tommy, în felul acesta? Să afle că are un fiu fără ca ea să aibă șansa să-i explice mai întâi?

Trase aer în piept și se întoarse spre Diego.

Se schimbase. Avea părul mai scurt, iar hainele erau, evident, mai scumpe decât cele pe care vechiul Diego, cel pe care-l cunoștea ea, și le putea permite. Dar ochii îi erau la fel de întunecați,

frumoși și misterioși ca întotdeauna. Era mai înalt, mai lat în umeri. Dar avea în atitudine o răceală pe care nu și-o amintea. Nu exista zâmbet în ochi sau în voce. Nu mai rămăsese nimic din tânărul pe care-l cunoscuse cu ani în urmă.

Se simți prinsă în acest moment, dorindu-și să nu se mai sfârșească și, totuși, dorindu-și să scape.

- Ei bine, spuse Diego, înțeleg că tatăl tău nu ți-a spus nimic despre venirea mea.

- Nu .

- Îmi pare rău, draga mea. L-am cerut pe Diego în mod special. Știam că pot avea încredere în el.

Privirea tatălui ei o implora, spunând ceea ce nu putea spune cu voce tare. Știa că Diego va avea mai multe motive să-i protejeze de îndată ce va afla că este vorba și despre propriul lui copil.

- Și după expresia feței tale îmi dau seama că nu ți-a spus pentru că știa că vei spune nu, zise Diego cu voce joasă.

Pentru o clipă, din cauza stânjenelii și răcelii dintre ei, îi veni să plângă. Fuseseră atât de

apropiați. Existase o vreme când s-au iubit și au răs cu toată inocența tinereții.

Jessica clătină din cap uitându-se la tatăl ei. Cum a putut să facă așa ceva? Dar era ceva tipic pentru Frank McLean. Credea că avea un drept dat de Dumnezeu de a face lucrurile după voia sa. Luase această hotărâre din momentul în care aflate că trebuie să depună mărturie împotriva lui Colby. Dar Jessica n-ar fi crezut că se va folosi de fiul ei. Cel puțin avea decența de a-i ocoli privirea, rușinat.

- Domnule McLean, spuse Diego, ne-ați putea lăsa câteva minute singuri?

Frank McLean se uită la Jessica. Ea dădu din cap. Fără un cuvânt, el se întoarse și ieși.

Diego îl privi pe McLean cum pleacă apoi își întoarse ochii reci spre Jessica.

Se schimbase. Când o cunoscuse era un copil stângaci care se ținea după el, privindu-l cu ochi plini de admirație. Când se întorsese de la colegiu găsisse o tânără frumoasă care îi declarase că îl iubește. Iar el, la rândul lui, se îndrăgostise de ea.

Dar toate acestea dispăruseră acum. Era evident că nu-i făcea plăcere să-l vadă.

Totuși i se părea mai frumoasă ca niciodată. Frumusețea ei era mai calmă, liniștită, dar de o senzualitate mai pronunțată. Chiar și acum primul lui impuls era s-o atingă, măcar o dată, să-și lase degetele să-i mângâie fața.

Diego se încruntă și alungă aceste gânduri nedorite. Nu pentru asta era el aici, iar gânduri de felul acesta nu foloseau nimănui.

- Nu vreau să rămâi. Îl urmărise întrebându-se ce e dincolo de ochii negri și încercând să nu-l lase să vadă cât de tulburată era datorită prezenței lui.

- Văd. Întrebarea e de ce. A trecut multă vreme. Ceea ce s-a întâmplat între noi e, sigur, trist. În fond, eram doar niște puști.

Nu putea să-i înfrunte privirea. Se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre fereastră. „De ce?”

Doamne, ce-ar fi putut spune? Diverse posibilități îi trecură prin minte. Poate că l-ar putea trimite undeva pe Tommy până se va sfârși totul.

Sau poate ar trebui să-i dezvăluie totul acum? Dar nu putea decide pe loc în ce fel îi va spune că e tată. Și mai ales cum îi va explica de ce nu i-a spus nimic până acum. Avea nevoie să fie singură ca să hotărască ce era mai bine pentru Tommy și pentru ea.

- Uită-te la mine, Jess. Vocea lui Diego era blândă. De ce nu mă poți privi? Înțeleg că este stănenitor pentru tine. Nici mie nu mi-a fost ușor să mă întorc aici.

Jessica se întoarse și-l privi. Era surprinsă cât de ușor se exprima. Nu fusese întotdeauna așa. Pe vremuri se retrăgea în sine când era pus în fața unor probleme emoționale. Nu părea să mai fugă, așa cum o făcuse atunci, când fugise de ea și dragostea pe care i-o oferise.

Deși era mândru de sângele lui indian, numai ea știa ce puțin încrezător era în propriile sale forțe și viitorul pe care și l-ar putea făuri.

Era evident că succesul îi dăduse încredere în sine. Părea mai dur, mai mândru decât în trecut.

- Dacă ți-a fost atât de greu să te întorci, mă surprinde că ai venit totuși. De ce nu le-ai spus să trimită pe altcineva?

Diego se încruntă. „Cine ar fi putut să te protejeze mai bine decât mine?” ar fi vrut să spună. Dar n-o făcu. În schimb zâmbi, fără ca zâmbetul să-i atingă ochii.

- Rămân, Jess, așa că obișnuiește-te cu ideea. Voi încerca să nu-ți ies în cale pentru ca totul să fie cât mai puțin dureros pentru amândoi. Dacă îți e mai comod, mă pot caza în curte, ca un servitor. Știu cum e, în fond. Totul va fi ca pe vremuri, cu excepția unui singur lucru.

Fața ei luă foc.

- Acum, te rog să mă scuzi dar cred că cineva așteaptă să mă conducă în camera mea. Se pare că voi locui în casa patronului, de data asta, și nu deasupra hambarului.

Vocea îi era plină de sarcasm.

- Ești la fel de sarcastic și de amar ca întotdeauna, văd.

Ochii lui se îngustară și îi pieri zâmbetul.

- Iubito, spuse încet, nu știi nici măcar pe jumătate.

Ea strânse din dinți și numără până la zece.

- Ar trebui să aranjez să ți se servească masa în cameră?

- Oh, nu. Aștept de mult să iau masa cu patronul și prințesa lui.

- Nu mai reușești să mă faci să mă simt vinovată, iar prezența ta nu mă face să tremur ca altădată. Nu mai sunt prostituată căreia i se aprindeau stele în ochi când te vedea și care te urma peste tot. Să nu crezi că voi fugi de câte ori o să apari.

Tensiunea din aer era aproape palpabilă. Dar în ciuda bravurii ei, Jessica își simțea inima prinsă ca într-un clește.

- Nu mai am nevoie de nimeni care să decidă pentru mine. De fapt am preluat toate responsabilitățile de la mama mea. Iau decizii în legătură cu tot ce se întâmplă aici.

Nu știa de ce îi spune toate astea lui, probabil puțin îi păsa.

- Serios? Ei bine, sunt impresionat.

Ea dădu din cap. Disputa asta nu ducea nicăieri. Trebuia să scape de el și să hotărască ce va face cu Tommy.

Dar ușa se deschise și decizia fu luată fără ea. Tommy năvăli în cameră. Ca într-un vis derulat cu încetinitorul, îl văzu pe Diego întorcându-se și privind copilul care alerga către ea și îi picioarele cu mâinile.

- Mamă, ghici ce? Avem un mânz. Vrei să vii să-l vezi? O apucă de mână și îi urmări privirea. Abia atunci realizează că mai este cineva în cameră.

Se uită la Diego curios și mâinile sale strânsesă mai tare picioarele Jessicăi.

Ea îl înconjură cu brațele, ca și cum voia să-l protejeze de ceea ce va urma. Se uita la Diego tremurând. Îi era teamă că nu o vor ține picioarele.

O privea cu ochi întrebători. Capul lui se înclina curios, când într-o parte când într-alta, în timp ce îi privea ba pe ea, ba pe Tommy. Părea nedumerit și se uita la băiețelul care-l privea cu ochi curioși și negri, ca ai lui.

Capitolul 3

Ochii lui Tommy erau luminați de curiozitate, în timp ce se uita la bărbatul înalt, pe pieptul căruia strălucea o insignă.

Diego se lăsă în jos, la înălțimea băiatului.

- Bună, spuse încet.

Tommy se lipi de genunchii lui. Mânuța i se întinse spre insignă, dar se opri, iar ochii se îndreptară întâi spre Diego apoi spre Jessica.

Văzându-i împreună, Jessica era cuprinsă de o durere dulce-amăruie. Înghiți ca să alunge nodul din gât.

- E în regulă. Ți place insigna?

Diego se apropie pentru ca Tommy să poată pune mâna pe aceasta.

Jessicăi nu-i venea să creadă că era același bărbat care o tratase cu indiferență. Asprimea din voce îi dispăruse și fusese înlocuită cu blândețea pe care o știa. Cu fiecare simț pe care îl avea, și-o amintea.

-Cum te cheamă?

Tommy se sprijinea de coapsa lui Diego cu naturalețe. Fiul ei fusese întotdeauna prietenos, dar acum era diferit. Parcă l-ar fi cunoscut pe Diego dintotdeauna.

De câte ori nu visase la acest moment? Se întrebase dacă Diego ar ști instinctiv că Tommy este fiul lui și acum aștepta răspunsul la această întrebare.

-Tommy.

- Bună, Tommy. Eu sunt Diego. Îi întinse mâna. Fără să ezite Tommy își așează mâna pe palma întinsă.

- Dii-ego? și râse.

Râse și Diego, iar zâmbetul îi cuprinse și ochii. Râsul lor împreună îi înmuie Jessicăi genunchii. Se așează pe cel mai apropiat scaun.

Știa încotro se îndreaptă totul. Era inevitabil. Nu exista cale de întoarcere. Decizia de a-i spune lui Diego că are un fiu nu mai era în mâinile ei.

Bărbatul pe care-l iubise cândva nu era un prost. Își va da seama că Tommy e fiul lui. Probabil deja a înțeles.

- Câți ani ai, Tommy?

Jessica își ținu respirația, așteptând.

- Patru. Tommy ridică mânuța arătând mândru patru degete.

Râsul din ochii lui Diego dispăru și privirea sa o țintui pe Jessica. Un mușchi i se zbătea pe față. Mult timp o privi fix, acuzator.

Jessica își mușcă buzele ca să le oprească tremuratul. Apoi se ridică și plecă de lângă ei. Se îndreptă spre fereastra prin care se vedeau Munții Sierra Diablo.

Știa. Era prea isteț, prea instinctiv ca să nu-și dea seama din primul moment în care l-a văzut pe Tommy. Semănau atât de mult. Dar s-a întâmplat atât de repede încât Jessica cu greu ar fi putut realiza ce înseamnă asta pentru ei toți.

Rămase la fereastră, ascultând conversația dintre Diego și Tommy. Ochii i se umplură de lacrimi fără voia ei. Și le șterse a furie.

„De ce trebuie să mă simt vinovată?“ ar fi vrut să strige. El nu a vrut-o. Diego o părăsise cu atâta ușurință, ca și cum vara aceea n-ar fi însemnat nimic pentru el, ca și cum n-ar fi știut că el era toată viața ei. Nu avea nici un motiv să creadă că ar fi simțit altceva pentru fiul ei.

- Mamă?

Se întoarse spre Tommy, ocolind ochii lui Diego.

- Îl putem lua și pe el să vadă mânzul?

Înainte să poată răspunde, vorbi Diego.

- Știi ce? Trebuie să vorbesc puțin cu mama ta. De ce nu te duci cu bunicul la grajd? Pariez că mânzul abia așteaptă să te vadă.

Când Tommy se încruntă, Diego râse și întinse mâna să-i îndepărteze părul din ochi.

- Vin și eu imediat.

- Nu uiți, nu?

- Nu, n-am să uit.

Fața lui Tommy se însenină și când se întoarse spre Jessica ea simți că îi va exploda inima de câtă iubire simțea pentru el.

- Vii și tu, mamă?

- Sigur că da, scumpule.

Se forță să le zâmbească. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca fiul ei să simtă tensiunea dintre ea și Diego.

Diego aștepta tăcut ca Tommy să părăsească încăperea. Când ușa se închise, totul se schimbă. Aerul părea încărcat cu electricitate. Jessica trase aer în piept și îl privi în ochi.

- Vrei să-mi spui că ceea ce gândesc nu este adevărat? întrebă el, cu vocea la fel de rece ca și ochii.

- Cum aş putea ști ce gândești? Niciodată n-am reușit. Nu știa de ce i-a răspuns astfel, doar că nu era pregătită să-i înfrunte acuzațiile.

Din doi pași Diego fu lângă ea; o apucă de brațe și o scutură, cu dinții scrâșnind și ochii sclipindu-i periculos.

- Nu te juca!

Mâinile ei erau lipite de tricoul lui și pentru moment, tot ce putea face era să se uite la ele. Păreau mici în comparație cu pieptul lui. Era ciudat să-l simtă aproape, să-i poată mirosi parfumul.

Privirea urcă de la mâini la fața lui întunecată și furioasă.

- La naiba, cum ai putut să-mi ascunzi atâția ani că am un fiu? Dumnezeu, cum ai putut să mă urăști atât de mult?

Jessica încercă să-l împingă dar reuși numai să se agațe mai bine de el. Cu ochii închiși dădea din cap, durerea din vocea lui făcând-o să regrete alegerea făcută în urmă cu cinci ani.

- E al meu, nu-i așa? Întrebă scuturându-o din nou. Spune-mi, Jessica, sau jur că...

- Da, Tommy este fiul tău. Sigur că este fiul tău. Al cui altcuiva ar putea fi? Își auzea cuvintele și totuși i se părea că vin din altă parte.

Se trase din strânsoare. Se așeză la masă. Mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuși să-și pună suc într-un pahar. Încă mai putea să-i simtă mâinile pe brațe.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut asta? De ce nu mi-ai spus? De ce ai refuzat un tată copilului nostru?

- Sunt sigură... Sunt sigură că a fost o vreme când ți-aș fi putut da mai multe răspunsuri la această întrebare. Lacrimile îi umpleau ochii. Dar acum nu ți-aș putea răspunde.

- Ei bine, ar trebui să te gândești la un răspuns! Nu plec până când nu-mi explici. Chiar acum!

- Nu știi ce să spun.

- Încearcă să fii cinstită de data asta. Ai știut atunci și știi și acum.

Furia i se simțea în voce.

-Este același motiv, nu? E vorba de numele Serrat, nume de metis, un nimic în ochii puter-
nicului McLean.

- Nu .

- Nu nega. Sângele amestecat al străbunicilor mei, o mixtură de irlandezi, indieni și spanioli, nu e acceptabil pentru tine și tatăl tău. Nu se cade ca Tommy să fie un metis, ca tatăl lui, nu?

Jessica încercă să nege.

- Ce ai spus la club, Jess? Ce minciună ai împrăștiat ca să explicai de unde provine copilul?

- Cum mă poți acuza de așa ceva? strigă ea. Nu este adevărat. Nimic din toate astea. Niciodată n-am simțit așa ceva. În sinea ta și tu știai asta, Diego. Este ceea ce ai vrut să crezi și ai purtat asta ca un scut, dar n-a fost niciodată adevărat.

- Atunci care este motivul?

Jessica nu spuse nimic și Diego scoase o exclamație de dispreț.

- Ai furat patru ani din viațile noastre, a mea și a fiului meu. Te privesc și totuși îți jur că nu te cunosc. Nu te cunosc deloc.

- Ce pot face? Am greșit și nu îți pot înapoia anii aceia, Diego. Nu pot schimba nimic. Tot ce pot face e să-ți spun ce rău îmi pare și să te rog să mă ierți.

- Să te iert? O privi ca și cum ar fi fost nebună. Vorbești serios?

- Știu că îți cer foarte mult. Vocea i se topi.

- Ai dreptate. Ceri prea mult.

O privi fix o vreme îndelungată, cu ochii negri îngustați. Apoi încet, imperceptibil, expresia i se schimbă devenind rece și inflexibilă.

- Întotdeauna totul a fost ușor pentru tine, nu-i așa, Jess? Orice ai fi vrut, orice ți-ai fi dorit, nu trebuia decât să pocnești din degete.

Ea negă, clătinând capul.

- Știi, întotdeauna m-am întrebat cum este să te simți așa, să fii acceptat de toți, să știi că tot ceea ce trebuie să faci este să fii tu însuți.

- Te rog, Diego, încetează.

- Oh, nu, nu va fi chiar atât de simplu, Jess. Rugămintele și lacrimile tale poate că m-au mișcat odată, dar nu și de data asta, iubito. Nici pe departe.

Capitolul 4

Când ușa se deschise și intră Rosie Blackuring, suspinul de ușurare al Jessicăi răsună în toată camera.

- Camera domnului Serrat este gata. Rosie se întoarce încet spre Diego, incapabilă să își ascundă încântarea.

- Bine ați venit, domnule Serrat.

- Nici un domnule Serrat. Diego făcu doi pași și o luă pe femeie în brațe și se învârti cu ea.

- Nu-i poți spune unui bărbat domnule, după ce l-ai altoit cu nuiua.

Jessica privea și nu-i venea să creadă cât de repede se poate schimba. În urmă cu un minut era atât de furios încât crezuse că o s-o strângă de gât, iar acum se bucura de reîntâlnirea cu Rosie.

Aceasta chicotea încântată. Când Diego îi dădu drumul, ea îi înconjură umerii ca și cum ar mai fi fost un băiețel.

- Niciodată n-am dat prea tare. Dar mereu furai mâncarea din bucătărie.

- Eram un băiat în creștere.

Rosie aprobă în timp ce ochii îl măsurau apreciativ.

- Ei bine, sunt bucuroasă să văd că băiatul cel flămând s-a transformat într-un bărbat chipeș. Arăți minunat, Diego.

- Mulțumesc, Rosie.

Diego zâmbea, dar de îndată ce dădu cu ochii de Jessica, răceala își făcu loc în ei din nou.

- Rosie, de ce nu-l conduci pe Diego în camera lui? Eu voi fi în grajd cu Tommy, spuse Jessica ocolind privirea lui Diego.

- Te ajung din urmă.

Ochii lui spuneau că nu-i va fi chiar atât de ușor să scape de el.

Ea ieși repede din cameră, conștientă de furia lui latentă.

Ce îi va spune? Îl iubise mai mult decât propria viață iar respingerea lui o distrusese. Dar nu era pregătită să admită asta. Înțelese totuși că dorise să-l pedepsească nespunându-i de Tommy.

Astăzi, părea că procedase imatur, mărginit și urât. De-a lungul anilor își justificase cumva hotărârea. Dar furia și durerea din ochii lui Diego o făcuseră să se rușineze.

Când intră în grajd, auzi vocea lui Tommy, plină de entuziasm.

- Mamă! Uită-te! Merge.

Tommy râdea. Mânzul încerca să stea în picioare.

- Unde este bărbatul acela?

- Rosie îi arată camera unde va sta. Vine imediat. Nu te îngrijora, nu și-a uitat promisiunea.

Tatăl ei se apropie.

- Îmi pare rău, iubito, știu cât de supărată ești pe mine. Dar știam că dacă îți spun, nu vei fi de acord. Și indiferent că vrei să accepți sau nu, nimeni nu v-ar proteja mai bine pe tine și pe Tommy.

Jessica oftă.

- Rațiunea mea știe că ai dreptate. Dar...

Arătă spre inimă, clătinând din cap.

- Știu că e timpul ca amândoi să afle adevărul. N-am vrut ca totul să dureze atât... cinci ani... Când s-au întâlnit, văzându-i expresia... Arătă spre Tommy. Tată, entuziasmul lui m-a șocat. Cred că nu realizasem ce mult îi lipsește, știi...

- Lipsește ce? întrebă Tommy, uitându-se la Jessica.

Cineva intrase în grajd. Jessica îl văzu pe Diego îndreptându-se încet spre ei. Se întrebă de câtă vreme stătea acolo și cât auzise.

- Diego! strigă Tommy. Se repezi și-l luă de mână, trăgându-l după el. Ai venit!

- Sigur că am venit, ți-am spus că vin. Când un șerif își dă cuvântul, e lucru serios.

Tommy îl privi cu ochi mari, apoi se uită la Jessica, evident impresionat.

- Trebuie să mă uit pe niște hârtii, spuse Frank McLean. Când terminați aici, veniți amândoi în biroul meu, să discutăm despre sistemul de securitate. Nu vă grăbiți.

După plecarea tatălui ei, Jessica se retrase într-un colț. Nu voia să-i vorbescă lui Diego, să-i înfrunte din nou privirea. Avea nevoie de timp să se obișnuiască nu numai cu ideea că el știa acum că Tommy e fiul lui, dar și cu faptul că era aici. În ciuda celor spuse tatălui ei, că era bine că secretul se aflase, nu era încă pregătită. Într-o clipă, Diego pășise în lumea lor. Și din momentul acela știuse că viața ei se va schimba.

Dacă va încerca să i-l ia pe Tommy ca s-o pedepsească pentru ce făcuse? Cel puțin ar putea încerca să-l facă pe Tommy să se întoarcă împotri-va ei.

- Cred că trebuie să mergem să vorbim cu tatăl tău.

Jessica nu-l auzi pe Diego. Când în sfârșit își dădu seama că el îi vorbește , îl văzu uitându-se la ea.

- Ai multe lucruri la care să te gândești, nu? Dar nu te îngrijora. Nu îți voi cere răspunsurile acum. Nu în prezenta companie, și arată spre Tommy, care se juca cu mînzul.

- Presupun că ar trebui să-ți fiu recunoscătoare pentru micile favoruri, îi scăpă.

- Mda. În ochi îi reapăru furia. Ar trebui. Aș putea face totul mult mai neplăcut pentru tine, dacă vrei.

Jessica îl privi în ochi înainte de a se îndrepta spre ieșire.

- Tommy, spuse, trebuie să mergem, iubitele. Sunt sigură că Rosie ți-a pregătit prânzul.

- Oh, mamă, chiar trebuie? Pot rămâne dacă Diego stă cu mine?

- Ascultă-ți mama.

Diego îi atinse umerii. Imediat băiatul îi răspunse dându-se jos și alăturându-li-se.

Când se întâlnește mai târziu, în biroul tatălui ei, Jessica se așează într-un loc mai retras. În timp ce Diego discuta cu tatăl ei, observă ușurința cu care vorbea despre senzori, camere video și măsuri de securitate. Era sigur pe el fără să fie arogant. Pentru o clipă se simți mândră. Străbătuse un drum lung până la această siguranță. Nu mai era intimidat de Frank McLean.

Se trezi punându-și întrebări despre viața lui. Oare se căsătorise? Sau măcar intenționase? Mai avea copii? Se uită îndelung la mâinile lui. Observase deja că nu poartă verighetă.

- Jessica? Tatăl ei râdea. Când ridică privirea amândoi așteptau uitându-se la ea.

- Da, spuse roșind.

- Ești de acord?

Tăcu, ridicând din umeri.

- Mă voi muta în camera lui Tommy. Putem transforma camera de joacă în dormitor. Astfel singura intrare în dormitorul lui va prin camera mea. Voi fi între camera lui și a ta.

Jessica își mușcă buza de jos și se încruntă. Diego nu întrebase dacă poate face asta. Sigur pe el, doar anunțase ce va face. Nu asta o deranja ci faptul că va fi atât de aproape. Numai o ușă îi va despărți.

- Nu-mi place să îl știu pe Tommy atât de departe de mine. E chiar necesar?

- Da. Lamar Colby este un om periculos, Jess, cu multă putere și mulți bani. Ar face orice ca să scape de închisoare.

- Dacă este atât de periculos avem nevoie de mai mulți oameni ca să ne protejeze.

Nu voise să sune atât de sarcastic. Dar Diego zâmbea.

- Sunt deja la posturi. Nici măcar angajații vechi n-ar putea spune care sunt polițiștii.

- Se pare că te-ai gândit la toate. Frank McLean se ridică de la birou și-i întinse mâna lui Diego.

- Mulțumesc, Diego. Venirea ta aici înseamnă pentru mine mai mult decât crezi. Dacă nu e ilegal, aș dori să te recompensez în vreun fel.

- Păstrează-ți banii, McLean. Nu-i vreau și nici nu am nevoie de ei.

Ignoră mâna întinsă și ieși.

Jessica își privi tatăl în ochi. Frank dădu din umeri ca și cum puțin îi păsa de reacția lui. Dar ea știa că nu e așa. Din motive necunoscute, voia ca Diego să-l placă acum.

Nu știa dacă tatăl său observase sau nu, dar ea o făcuse. Sub masca siguranței se ascundea teama de prejudecăți.

În mod ciudat, această vulnerabilitate o făcea să-și dorească să se apropie de el, îi sporea dorul de a-l atinge și a-i spune că valorează mai mult decât orice alt bărbat.

Dar cum ar fi putut el crede așa ceva, după tot ceea ce îi făcuse?

Capitolul 5

Diego nu veni la prânz. Deși prima reacție a fost de ușurare, se simți dezamăgită. În ciuda inevitabilelor confruntări dintre ei, adevărul era că abia aștepta să-l vadă.

- Unde a plecat Diego? întrebă Frank McLean când Rosie îi anunță că nu vine la masă.

-A spus că merge să se plimbe. I-am pregătit un pachet, ca pe vremea când era copil.

- N-a spus dacă vine la cină?

Rosie ridică din umeri. Jessica își spuse că va avea timp să se gândească la eventualele răspunsuri pe care i le-ar putea da. Dar când el nu apărui nici la cină, fu surprinsă.

Noaptea nu putu să doarmă. După miezul nopții se dădu jos din pat. Își puse o pereche de jeansi și un tricou și ieși pe balcon. Respiră mirosul de trandafiri sălbatici.

Nu era lumină în camera alăturată. Se întrebă din nou unde ar putea fi Diego. Ce joc juca? Voia s-o facă să sufere? Sau poate pățise ceva.

- N-ar trebui să fii aici.

Se întoarse. Diego se mișcă de lângă peretele de care stătea lipit.

- Dumnezeule, m-ai speriat. Ce faci aici? Mă spionezi?

- Nu tocmai. Nu puteam să dorm. Dar tu?

- Nu, eu adormisem, dar...

- Mincinoso. Probabil conștiința nu te lasă să dormi.

Jessica nu-i răspunse la acuzații și-i întoarse spatele. Dar era zadarnic. Indiferent cât de mult pretindea că îl ignoră, capul n-o asculta. Tremura din creștet până-n tălpi.

- Ce vrei de la mine? întrebă ea speriată. Să te implor să mă ierți? Să-ți spun cât de rău îmi pare că nu ți-am vorbit despre copil?

- Ar fi mai bine decât să fugi de câte ori apar.

- Eu? Tu ești cel care n-a venit la prânz și la cină. Nimeni nu știa unde ești. Dacă ai fi pățit ceva, n-am fi știut unde să te căutăm.

- Preocuparea ta mă înduioșează.

- Bine, Diego. Destul. Să simplificăm lucrurile. Spune tot ce ai de spus și să terminăm odată.

Se apropie. Îi putea vedea sclipirea ochilor în lumina nopții.

- De ce, Jess? E destul de simplu pentru tine? Spune-mi doar de ce.

Jessica tremura când se îndepărtă. Coborî treptele spre curtea interioară. Auzi un zgomot care o făcu să înghețe. Într-o secundă Diego o trase spre el, apoi trecu în față, acoperind-o. Fără să se gândească, Jessica se agăță de brațul lui.

- Hank! strigă Diego.

În mână dreaptă ținea un pistol.

- Sunt eu, șefule. Am auzit voci și am venit să verific. Totul e în regulă?

În lumina unui felinar, Jessica văzu un bărbat îmbrăcat în negru, care ținea în mână o armă automată.

- Totul e în regulă, Hank. Mulțumesc.

Bărbatul dispăru în întuneric.

Diego îi dădu drumul Jessicăi.

- Ai un om care stă în fața casei?

- Oamenii, corectă Diego. Ei te pot vedea dar nu pot fi văzuți.

- Nu sunt sigură că îmi place asta.

- Îmi pare rău, dar nu vreau să-mi asum nici un risc cu...

- Cu viața fiului tău, șopti ea.

- Sau cu a ta. Vocea îi era plină de amărăciune. N-aș putea permite să i se întâmple ceva mamei fiului meu.

- Vorbești serios?

Diego o privi. Lumina lunii îi transformase părul într-o cascadă argintie. Era atât de mică și totuși îi stârnea atâtea senzații. Și nu toate de protecție. Era cu mult mai mult, mai mult decât își putea permite să simtă. Încet ea își făcuse, din

nou, loc în gândurile lui. Având-o atât de aproape uită de toate resentimentele și jurămintele făcute în ultimii cinci ani.

Trebuia să admită, chiar dacă numai pentru sine, că ea încă mai avea puterea

să-i atingă sufletul. Și asta după tot ce îi făcuse.

- Trebuie să vorbim.

Plecă de lângă ea. Nu avea încredere în sine, să stea atât de aproape de ea, în lumina lunii.

- Nu aici. Vreau să fii aproape de Tommy.

- Vino. Tommy a visat urât și m-a întrebat dacă nu poate dormi cu mine.

Tommy dormea liniștit. Jessica îl înveli.

- E un copil bun, Diego.

- Spre deosebire de tatăl lui.

Ea zâmbi.

- Tu ai fost crescut într-un mediu diferit și apoi el este și al meu.

- Da, sigur, aprobă și el zâmbind ușor. Încăpățânarea și mândria mea. Avem noroc că încă n-a ajuns la școala de corecție.

Jessica pufni în râs și își acoperi gura, aruncând o privire spre copil.

Uitase cât de mult o amuza umorul autoironic al lui Diego. Îl privi. Avea atât de multe să-i spună dar nu știa de unde să înceapă.

- Jess, spuse el serios. Îmi vreau fiul. Și nu vreau să mai treacă o zi fără ca el să știe că are un tată care-l iubește.

- Știu, dar trebuie să avem răbdare. Nu vreau să-l pierd. Nu pot, Diego. El e toată viața mea.

- De ce crezi că l-ai putea pierde? O privi încruntat.

- Mi-e atât de frică de...

- De mine?

Nu răspunse, dar ochii ei spuneau totul.

- La asta am ajuns, Jess? Dumnezeu, ți-e frică de mine?

Își plecă privirea, pentru că nu suporta să vadă durerea din ochii lui.

- Nu mi-e frică de tine ci de ceea ce ai putea face. După tot ce am făcut, unii ar găsi o asemenea reacție nejustificată.

- Eu nu sunt „unii“. Nu trebuie să-ți fie frică de mine sau de ceea ce fac. Ridică tonul. Niciodată n-aș vrea ca fiul meu să crească fără mamă.

Arătă spre două scaune despărțite de o masă. În ciuda cuvintelor lui, ea era încă neliniștită. Se așează pe unul dintre scaune.

- Atâta vreme cât decizia ne aparține nouă, și numai nouă, spuse el, atunci nic unuia dintre noi nu are de ce să-i fie teamă. De acord? A fost o vreme când aveam încredere deplină unul în celălalt.

- Știu, șopti ea.

- Ei bine?

- Sunt de acord. Atâta vreme cât pretențiile tale sunt rezonabile.

- Eu? întrebă el, simulând surprinderea. Nerezonabil?

Ea îi zâmbi.

- Cred că merit un răspuns la ce te-am întrebat mai devreme.

- Vrei să știi de ce.

- Da. De ce l-ai ascuns pe Tommy?

Jessica trase aer în piept și încercă să îl privească în ochi.

- M-ai rănit. Am suferit când ai plecat.

- Te-am rănit?

În mod sigur nu se așteptase să audă asta. Când Frank McLean îi oferise bani, îi spusese și că Jessica voia să scape de această relație.

- Întotdeauna ai spus că suntem diferiți.

Îi ignoră întrebarea.

- Am înțeles târziu ce voiai să spui, continuă Jessica.

Tăcu pentru o clipă.

- Aveai multe de dovedit, și era atâta amărăciune în tine, atâtea resentimente. Am înțeles, după o vreme, că nimic nu putea schimba asta. Trebuia să pleci de aici și să îți dovedești că ești la fel de inteligent și de bun ca și ceilalți. Sunt sigură că felul în care tata se purta cu tine a jucat un rol însemnat. Am înțeles că nu puteai face schimbările de care aveai nevoie.

- Sună atât de rezonabil. Vocea lui Diego era încărcată de cinism. Prea rezonabil.

- Crezi că nu înțeleg?

- Cum ai putea? Ești o femeie frumoasă, bogată, o prințesă care a avut întotdeauna tot ce și-a dorit, sigură că ea și lumea ei sunt perfecte.

- Îmi place să cred că am mai crescut.

- Știai unde sunt. Ai fi putut să suni, dar n-ai făcut-o.

- Pentru ce? Să te implor să te întorci? izbucni Jessica. Crezi că ești singurul care are mândrie?

Tremura dar reuși să continue:

- La început am fost îndurerată și... încăpățânată. Zâmbi amintindu-și. Apoi, după un an, nu știam cum aș putea să-ți explic de ce am așteptat atât. Timpul a trecut și cred că pur și simplu mi-a fost teamă.

Diego ascultase dând din cap. Se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

- La naiba, Jessica! Nu are sens.

Ea se uită repede la el.

- Spui că erai rănită, indignată, îndurerată. Se opri, privind-o furios. De ce? Cum poți pretinde asta când tu ai vrut să ne despărțim?

- Ce tot spui? Părea năucită.

Diego își mușcă buzele și continuă.

- De câți bani credeai că e nevoie ca să plec fără să mă uit înapoi? Vezi, n-am întrebat despre ce sumă e vorba. Poate că n-am vrut să știu cât de ieftină considerai relația noastră.

Brusc, Tommy se trezi.

- Mami?

- Sss... Jessica merse lângă pat. Îl ajută să se întindă și îl înveli.

- E în regulă, iubiture, dormi. N-am vrut să te trezim.

Diego ieși pe balcon.

- Am visat urât și Diego a spus că pot dormi cu el.

- Bine, acum totul e în regulă.

- Unde e? Întrebă copilul somnoros.

- E aici. Pe balcon.

Tommy zâmbi mulțumit și adormi la fel de repede pe cât se trezise.

Jessica ieși și ea pe balcon, lăsând totuși ușa întredeschisă ca să-l poată auzi.

Putea simți tensiunea din aer dar nu înțelegea nimic.

- De ce anume mă acuzi?

Diego se întoarse încet spre ea, parcă încercând să nu-și piardă controlul.

- Nu-mi spune că nu știai. Nu cred asta.

Jessica suspină. Oare de ce le era atât de greu să se înțeleagă?

- Așa nu ajungem nicăieri. O s-o iau de la capăt.

Vorbea în șoaptă și un pic ezitant.

- Ești primul bărbat pe care l-am iubit. Singurul.

Diego se pregăti să intervină dar ea îl reținu cu un gest.

- Sunt sigură că îți vine greu să crezi, dar lasă-mă să termin.

El îi făcu semn să continue.

- Întotdeauna ai spus că n-aș putea înțelege ce simți, faptul că erai sărac, fiul bucătăresei și angajatul tatei. Am crezut că pot. Și am crezut că înțeleg. Dar eram foarte tânără, Diego. Ceea ce nu ți-am spus atunci a fost că eu credeam că mare parte din ceea ce simțai era mândrie masculină. Nu spun că acum înțeleg mai mult, dar am învățat multe, fie că vei crede, fie că nu.

Diego o asculta cu atenție.

- Când ai terminat școala și te-ai întors aici, la fermă, am crezut, m-am păcălit singură, că vei lucra pentru tatăl meu. Am crezut că într-o bună zi îi vei deveni asociat.

El pufni în râs.

- Ei bine, eram naivă. Dar când ai plecat fără să-mi spui o vorbă, ce ar fi trebuit să cred? Nu puteam să îți spun atunci despre copil. N-aș fi putut accepta să rămâi din obligație.

- Știai că ești însărcinată, când am plecat, și totuși nu mi-ai spus?

- Da! I-am spus doar mamei.

- Și, lasă-mă să ghicesc: știa și tatăl tău.

- Nu. I-am cerut mamei să nu-i spună. Voiam să-ți spun ție mai întâi.

- Și știi tu ca vreodată mama ta să-i fi ascuns ceva soțului ei?

Vocea îi era acuzatoare.

- Nu. Probabil că nu.

- Bine. Lasă-mă să-ți spun și eu versiunea mea. Acceptând că spui adevărul și chiar nu știi ce s-a întâmplat. Voiam să plec de la fermă, asta e adevărat. Dar intenționasem să-ți cer să mă aștepti până mă stabileam în Austin. Voiam să te sun.

Jessica îl privea, așteptându-l să continue.

- Dar înainte de a vorbi cu tine, tatăl tău a venit la mine cu o ofertă.

- Oh, nu!

Cum de nu ghicise? Cum de nu-i trecuse prin minte?

- Oh, da! Mi-a spus că suntem prea tineri, că relația noastră era prea serioasă și asta te speriasă.

Că îți era teamă de mine și nu știai cum să pui capăt relației. Mi-a oferit bani. Bani ca să plec și să nu mă mai întorc.

- Și tu l-ai crezut?

- Sigur că da. De ce nu l-aș fi crezut? Un metis fără casă, îndrăgostit de fiica unuia dintre cei mai bogați oameni din Texas. Eram doar un puști cu o șansă foarte mică de a ajunge altceva decât un muncitor cu ziua, ca tatăl meu. Da, l-am crezut.

- Dar n-ai luat banii.

Cunoscându-l, știa răspunsul înainte de a-l întreba. Dar voia să-l audă spunând-o.

- Nu. I-am spus ce putea să facă cu ei. Dar am plecat și niciodată nu te-am sunat, nu ți-am scris. Am încercat să nu privesc înapoi. Am crezut că asta voiai.

Jessica rămase fără grai, rușinată. Greșise atât de mult. Dar o durea mai mult pentru el. Acțiunile tatălui ei măriseră nesiguranța lui Diego.

- Nu știu ce să spun. Îmi pare atât de rău că nu am avut încredere în tine și că tata este motivul tuturor acestor lucruri.

Diego își trecu mâna peste față și o parte din furia lui părea că a dispărut.

Au rămas tăcuți vreme îndelungată, nici unul dintre ei neștiind cum să treacă de barierele care îi despărteau.

Jessica încerca să nu plângă și în ciuda a tot ce se întâmplase, tot ceea ce își dorea era ca el s-o ia în brațe.

- Du-te la culcare, Jessica. Ești epuizată.

- N-am stabilit nimic în legătură cu Tommy.

- Avem destul timp. Trebuie să mă gândesc.

Amândoi trebuie s-o facem.

Jessica ar fi vrut să-i spună tot ceea ce simte, cât de mult regretă. Și mai ales ar fi vrut să-l audă spunându-i că nu o urăște. Dar era imposibil. Între ei doi erau încă durerea și resentimentele. Nu conta că nu fusese vina nici unuia dintre ei.

Capitolul 6

Jessica nu reuși să adoarmă. Auzea tot timpul cuvintele lui Diego. Și nu putea să-i uite ochii.

Privind înapoi își aminti că existase un moment în care îl bănuise pe Frank McLean că e implicat în plecarea lui Diego. Dar era atât de îndurerată încât nu luase în seamă această bănuială. Și pe urmă uitase.

În zori reuși să ațipească. Când se trezi, era trecut de nouă. După discuția cu Diego, se simțea mai liniștită. Nu-i mai era teamă că i-l va lua pe Tommy.

Își aminti de tatăl ei și ceea ce făcuse, și se grăbi să-l întâlnească. Ușa biroului era întredeschisă. Era singur. Când o văzu îi zâmbi. Dar observând expresia serioasă pe care o avea, se ridică.

- Draga mea, ce s-a întâmplat? E vorba de Tommy?

- Nu, tată, Tommy e bine. Dar e ceva în neregulă. Ceea ce ai făcut în urmă cu cinci ani.

- Deci ți-a spus.

- Bineînțeles că mi-a spus. Credeai că n-o să-mi spună? Nu pot să cred că ai făcut asta. Și pe urmă să-l aduci pe Diego aici, fără să-mi spui...

- Dacă ți-aș fi spus, ai fi fost de acord? Ai fi fost pregătită să-i spui despre Tommy?

- De ce acum, tată? Tu ai fost cel care a vrut să îl vadă plecând. Așa că, de ce?

- Am greșit, bine? răbufni tatăl ei. Crezi că nu pot admite că am greșit? Și să încerc să repar lucrurile? Ei bine, pot. Poate că nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi, fetiço.

Jessica se simțea frustrată, dar furia se risipea. Avea dreptate asupra unui singur lucru. Nu putea să-l învinovătească doar pe el. Trebuia să accepte că era la fel de vinovată, și de asemenea Diego. Deși nu era convinsă că asta o să se întâmple vreodată. Își iubea tatăl, cu toate defectele lui. Dar mai erau lucruri pe care trebuia să le știe.

- Ce ai crezut că se va întâmpla când va veni aici? Pentru Dumnezeu, tată, spune-mi ce ai crezut. Îmi datorezi o explicație.

- Fetiço, știi bine ce ți-am spus în ultimii doi ani: Diego trebuie să afle că are un fiu și Tommy

trebuie să-și cunoască tatăl. Sunt de acord că ar fi trebuit să-ți spun de ce a plecat... Și despre bani.

- Ar fi trebuit. De ce n-ai făcut-o?

- Am vrut. Dar întotdeauna părea că nu e momentul potrivit.

- Momentul potrivit? Pentru Dumnezeu, aproape că am murit când a plecat. Știi cât de greu mi-a fost singură, cu un copil, izolându-mă aici, ascunzându-mă de Diego și de ceilalți.

- Asta n-a fost ideea mea, spuse tatăl ei dând din mână. Nu mă poți face vinovat de asta.

Acum era din nou bărbatul dur și intransigent pe care și-l amintea din copilărie.

- Chiar de la început, când aveam dubii în ceea ce-l privește, nu ți-am cerut și nici nu te-am încurajat să nu-i spui de existența copilului. Asta, draga mea, a fost decizia ta. Eu și mama ta doar ne-am conformat.

- Destul, tată. De îndată ce încurcătura în care ai intrat se termină, îmi iau copilul și plec. Trebuia să fac asta de mult.

- Nu, Jessica. Se apropie grăbit de ea. Iubito, nu mi-ai lua nepotul, nu? Nu face ceva ce vei regreta mai târziu. E fericit aici. Gândește-te la el.

Jessica dădu din cap. Întotdeauna argumentele lui erau atât de rezonabile, de logice.

- Dă-ți timp, ție și lui Diego, să vă acomodați cu noua situație. E timp destul pentru hotărâri. Ești furioasă acum.

- Sigur că sunt furioasă. Îmi manipulezi viața. Dar n-o să se mai întâmple. Îți jur.

- E ideea lui Diego? Ți-a cerut să pleci cu el?

Jessica rămase cu gura căscată.

- Chiar nu înțelegi, nu? Crezi că ar mai vrea să știe de mine după tot ce am făcut? După tot ce ai făcut? Știi cât de mult l-ai rănit oferindu-i bani? Mă mir că nu a venit să te pocnească.

Tatăl ei zâmbi strâmb și arătă spre ușă.

- Poate că asta vrea să facă.

Jessica se întoarse și îl văzu pe Diego rezemat de tocul ușii. Fața lui nu exprima nimic. Ca și cum n-ar fi auzit nimic din ce vorbiseră, ciocăni în ușă.

Jessica luă o pernă în brațe și se ghemui în fotoliu. Obrajii ei ardeau. Diego probabil auzise tot ce spusese. Dar nu era numai asta. Simplul fapt de a fi în aceeași încăpere cu el o făcea să roșească.

- Unde e Tommy? Întrebă, ocolindu-i privirea.

- În bucătărie, cu Rosie și bucătăreasa.

- Intră, Diego. Mi-e teamă că nu mă ocup prea bine de toate și Jessica tocmai despre asta îmi vorbea.

Diego închise ușa.

- Îți datorez scuze, fiule, și nu te-aș învinovăți dacă ai vrea să mă lovești.

Jessica cunoștea acest ton. Era modul lui de a încheia afaceri, cu o voce moale și intenții ascunse. Și probabil, la fel de bine îl știa și Diego.

- În primul rând eu nu sunt fiul tău. Și eu nu lovesc oameni în vârstă.

Frank McLean râse, un râs ca un lătrat. Dar era surprins.

- Ei bine, cred că merit asta. Oricum vă cer scuze la amândoi. Nu mă prea pricep la asta și nici să ascult nu știu prea bine.

- Nu știu ce l-a determinat să facă ce a făcut, zise Jessica.

- Am crezut că e mai bine pentru Jessica. Și mă crezi sau nu, am crezut că e mai bine și pentru tine, Diego.

Jessica văzu că Diego nu putea încă să accepte scuzele tatălui ei.

— Asta e problema, spuse Jessica. Întotdeauna crezi că faci ceea ce trebuie, dar niciodată nu stai

să te gândești ce înseamnă asta pentru celălalt. Nici măcar când deciziile tale pot schimba cursul unei vieți.

- Așa era moda atunci. M-am schimbat. Asta e tot ce pot spune. Moartea mamei tale m-a schimbat, Jessie. Știi asta. Și pe urmă nașterea lui Tommy...

Cred că pentru prima oară am realizat ce este cu adevărat important în viață.

– Dar asta nu spune prea multe despre ceea ce ai simțit pentru propria ta fiică, sugerează Diego.

– Ascultă, încep Frank.

- E în regulă, Diego. Nu trebuie să mă aperi. Am știut dintotdeauna că nu sunt cel mai important lucru din viața lui.

Nu voia o ceartă. În momentul acesta nu dorea decât ca această discuție să se sfârșească.

– S-a schimbat. Sau cel puțin așa am crezut până zilele trecute.

Te-a adus aici fără să mă întrebe, fortându-mă să-ți spun despre Tommy într-un fel care ne-a dăunat amândurora.

Se uită la Diego. El o asculta cu o expresie mai blândă pe chip.

– Nu spun că sunt mai puțin vinovată decât el.
Și te-aș înțelege dacă ne-ai urî pe toți.

Diego nu răspunse.

– Nu ai nimic de spus ? îl întrebă.

– Ce ai vrea să spun?

O privea încruntat.

– Că am iertat totul ? Că scuzele tale echivalează patru ani pierduți? Poate că onoarea de a locui în casa ta și a mânca la aceeași masă poate repara totul.

Jessica își muscă buzele în timp ce îi privi pe rând pe amândoi. Frank McLean nu era omul care să tacă atunci când era atacat. Doar văzându-l reacționând astfel, era suficient pentru a o șoca.

Diego continuă:

– Aș prefera să nu mai vorbim despre asta vreodată. Dar vreau să mai spun ceva.

Se întoarse către Frank.

– Ceea ce s-a întâmplat în urmă cu cinci ani, nu se va repeta. Viitorul lui Tommy depinde numai de noi doi. Orice decizie în ceea ce-l privește va fi luată doar de mine și de Jessie. Și această decizie nu va avea în vedere banii și puterea dumneavoastră, ci doar ce e mai bine pentru el. Dacă

vă mai amestecați, s-ar putea să mă răzgândesc și să vă pocnesc, totuși. Am fost îndeajuns de clar?

Ochii lui Diego sclipeau periculos. Jessica îl privea intimidată.

Dar nu-l învinuia pentru această reacție mai dură. În el sălășluiau încă multe resentimente. Se simțea încă un străin între ei.

– Te înțeleg perfect, spuse Frank McLean.

Se îndreptă spre Diego ca și cum ar fi vrut să-i strângă mâna, dar văzând ce expresie are, se opri și își vârî mâinile în buzunare.

– Am treabă, spuse Diego. Se întoarse. Privirea lui o căuta pe a Jessicăi. Cu cât termin mai repede, cu atât mai curând voi pleca de aici.

Jessica deschise gura. Sperase că acesta e un moment bun pentru a hotărî ce vor face cu Tommy. Poate chiar să rezolve ceea ce s-a întâmplat în trecut. Dar înainte să apuce să spună un cuvânt, el părăsise camera.

Jessica alergă după el.

– Lasă-l să plece, Jess, spuse tatăl ei. Lasă-l să se răcorească puțin.

– Nu, tată, am așteptat destul. Vreau să lămurim odată lucrurile.

Ieși în grabă din birou. Când îl ajunse din urmă, el lucra deja pe verandă. Peste tot erau fire ale echipamentului de supraveghere.

– Am treabă, Jess.

– Trebuie să vorbim. *Trebuie* să știi ce ai de gând în legătură cu Tommy.

El ridică privirea întrebător.

– Nu m-am hotărât încă. Tu ai așteptat patru ani, spuse sarcastic. De unde atâta grabă acum?

– Ei bine, când ai de gând să te hotărăști? Nu mai suport.

– Nu forța nota, Jessica. Nu acum. Nu aici.

– La naiba! Furia îi apăru în ochii verzi. Ura răceala cu care o trata. Era dispusă să accepte orice condiții pe care el le-ar fi cerut. Dar chiar trebuia s-o trateze astfel?

– Nu înțeleg de ce te porți așa.

– Nu, nu înțelegi, zise el cu voce spartă.

– Nu, nu înțeleg. Am crezut că după discuția pe care am avut-o noaptea trecută, după ce am aflat de oferta tatei...

– Ce, Jess? Că îți voi mulțumi că mi-ai spus *acum*, când ești forțată s-o faci?

Rămase uimită de duritatea cuvintelor lui, incapabilă să-i mai răspundă.

– Las-o baltă, Jessica.

Îi întoarse spatele și se apucă din nou de lucru.

Ar fi vrut ca reacția lui să fie mai aprigă. Răceala aceasta o dezarma. I-ar fi fost mai ușor dacă el ar fi fost furios.

– Ești foarte sigur pe tine, nu-i așa? Nimic nu te poate mișca.

Cu o mișcare înceată aruncă firele la care lucra, apoi o apucă brusc de umeri și o împinse spre perete.

– Ce vrei, Jess? Spune. Sau nici măcar nu știi?

Nu putea să se miște, nu putea să respire, nu putea să vorbească. Nu se putea gândi decât la ochii lui, la atingerea mâinilor lui.

– Nu știi... Eu...

– Dacă sunt rece, e pentru că a trebuit să învăț să fiu astfel. Și cât de mișcat am fost...

Mâna lui urcă încet pe brațul ei, apoi îi mângâie umărul. Îi atinse fața, apoi degetele lui se opriră în dreptul buzelor.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, încă mai ai puterea de a mă face să vibrez. Asta voiai să auzi?

– Da, șopti ea. Și asta, Diego.

– Dar nu pot avea încredere în tine. Dădu îndurerat din cap. La naiba, nu pot.

– Poți. Nu mai gândeai, doar reacționa. Ochii ei îl măsurau, plini de dorință. Îi întinse buzele.

El se îndepărtă, respirând ușor.

– Trecutul s-a dus, nu-l putem reînvia. Tu ești cea care a schimbat totul, Jess, nu eu.

– Diego... spuse ea, încercând să se apropie de el.

– Nu pot face asta. Nu e bine pentru nici unul dintre noi. Câtă vreme voi fi aici, gândește-te la mine ca la un necunoscut. Un polițist oarecare, trimis aici să-și facă meseria. E mai bine așa. Se întoarce rapid și dispăru în spatele hambarului.

Jessica își acoperi gura cu mâna în timp ce lacrimile îi țâșneau din ochi. Ar fi putut să țipe de durere.

„Să mă prefac că nu te cunosc? Doamne, Diego! Nu cred că pot să fac asta. Nu mai sunt sigură de mine, nu mai sunt sigură de nimic.“

Capitolul 7

Diego își petrecu noaptea aceea plimbându-se prin cameră. Deși de-a lungul timpului își însușise o anume disciplină, momentan se părea că aceasta îl părăsise. Oricât de mult încerca, nu putea să-și alunge din minte ochii Jessicai.

Privindu-i astăzi, fusese surprins să descopere în ei atâta tristețe, amărăciune și chiar un regret sincer, pentru tot ce făcuse. Dar el nu știa dacă să creadă sau nu. Oare chiar regreta? Fusese uimit de propria lui reacție, de cât de mult îl afecta tristețea ei.

— La naiba, murmură.

De ce ar trebui să-l afecteze ? La ce se aștepta ea? Putea să creadă că nu știuse de oferta tatălui ei, în urmă cu cinci ani, dar ea era cea care-i ascunsese existența propriului lui fiu, și când încerca să găsească un motiv pentru care ea reacționase astfel, nu găsea decât unul singur: el nu era destul de bun pentru familia McLean. Nu fusese niciodată și nici nu va fi.

Traversă camera și se opri în dreptul ferestrei. Privi lumina lunii deasupra munților. Se schimbaseră atât de puține în această privință, a frumuseții locului, încât uneori simțea că niciodată n-a părăsit aceste meleaguri. Nu putea să nu-și amintească nopțile petrecute cu Jessica. De fapt, tot timpul se lupta cu amintirile. Totul îi amintea de ea, oriunde s-ar fi uitat. Dar acum își mai amintea de cineva.

De Tommy.

În ciuda faptului că știa ce făcuse Jessica, pasiunea dintre ei era încă acolo. La fel de vie ca și

ei. La fel de puternică. Nici distanța, nici timpul nu păreau capabile să schimbe ceva în privința asta.

Se rezemă de tocul ușii care dădea spre balcon. Oftă ușor și privi cerul. O stea căzătoare lumina în trecerea ei orizontul.

Petrecuseră multe nopți privind cerul înstelat, întinși pe o pătură sub copacii de pe malul lacului. Ore în șir priveau cerul și avioanele care treceau uneori. Se întrebau încotro se îndreaptă și cine este în ele. Se lăsau purtați de imaginație, zburau spre zone necunoscute, dornici de aventură. Apoi râdeau, se sărutau și făceau din nou dragoste amânând cât puteau momentul în care își spuneau noapte bună. Urau acel moment, nu voiau să stea despărțiți acele câteva ore care îi despărțeau de o nouă zi.

Diego se retrase în întunericul camerei. Se așeză pe un scaun, lângă ușa care despărțea dormitorul lui de cel al Jessicăi.

Stătea privind ușa închisă. Știa că ea nu încuia niciodată ușa dintre dormitoarele lor. Imediat imaginea camerei ei îi apărură în minte. O imagine îmbogățită de prezența ei. Era atât de aproape de el, atât de caldă, încât aproape o simțea.

Se ridică brusc și se îndepărtă.

Ar fi trebuit s-o urască pentru ceea ce îi făcuse. În schimb visa cu ochii deschiși, ca și cum n-ar fi fost despărțiți atâția ani, în urma unei respingeri atât de brutale. Cel mai dureros mod de a respinge un bărbat – îi ascunsese existența fiului lui.

Acum putea înțelege asta. Putea chiar s-o creadă atunci când spunea că regretă. Dar asta nu explica celelalte sentimente pe care le avea pentru ea. Încă o dorea.

Ușa despărțitoare îi atrăgea privirea ca un magnet. Atât îl despărțea de ea. Oare ce ar face, se întrebă, dacă s-ar strecura lângă ea, în pat?

Diego scutură puternic din cap, ca și cum ar fi vrut să scape de o imagine atât de ispititoare. Știa că nu l-ar respinge. Era sigur. Ar fi mai întâi surprinsă, apoi l-ar îmbrățișa și...

- Dumnezeu, murmură. Întoarse spatele ușii și tentației de dincolo de ea.

Șeful lui îl întrebase dacă poate face față acestei misiuni. Îi răspunsese afirmativ, atât de sigur de el. Acum această siguranță îi dispăruse.

Cum de crezuse că putea locui atât de aproape de ea, ignorându-i prezența?

Acceptase misiunea convins fiind că nimeni nu o putea apăra mai bine decât el. Acum *știa* că își protejează și fiul. Iar asta însemna că trebuia să uite de orice tentație. Chiar dacă subconștientul lucra împotriva lui. Fiecare părticică din el dorea s-o atingă.

Era târziu. Dacă voia să-și poată face datoria a doua zi, *trebuia* să adoarmă. Mai erau multe de făcut până ce Colby va fi arestat. Orice întârziere însemna o șansă în plus pentru Colby, o șansă de a scăpa.

Și Diego nu putea permite așa ceva.

Așa că își impuse să adoarmă. În fond, disciplina înșușită de-a lungul anilor avea și ea un cuvânt de spus.

Se întinse și începu să respire rar, controlat, încercând să alunge orice amintire sau amăgire.

El și Jessica se iubiseră odată și între ei era acum un băiețel. Era surprins de sentimentele noi pe care le încerca. Până acum nu știuse ce sentimente puternice îl leagă pe tată de fiul său. N-o învinovătea pe Jessica de ceea ce făcuse tatăl ei. Dar o învinovătea pentru că îi ascunsese existența lui Tommy.

Hotărî că o iartă. Ea crezuse că el o părăsește pentru că n-o iubește și nu vrea să se căsătorească cu ea. Era tânără și dezorientată. Putea să înțeleagă asta.

Dar nu putea să mai aibă încredere în ea. Cum ar fi putut?

Cu toată disciplina, abia în zori reuși să adoarmă.

În următoarele zile, Diego reuși s-o ocolească pe Jessica, cu excepția timpului în care luau masa. Muncea toată ziua iar noaptea cădea frânt.

Când avea timp îl lua pe Tommy și făceau o plimbare călare. Dar întotdeauna când se întâlneau cu Jessica îi observa privirea tristă urmărindu-l. Vedeă că dorește să-i vorbească, dar deocamdată el nu putea să poarte o discuție. Trebuia să-și depășească problemele și resentimentele în felul lui.

Într-o noapte, în ciuda muncii istovitoare de peste zi, Diego avu din nou insomnii.

Îl auzi pe Tommy și merse să vadă ce e cu el. Băiatul părea neliniștit, dar peste câteva secunde se calmă.

Diego se înapoie în pat. Imediat auzi pașii micuțului.

– Tommy? Ce s-a întâmplat? Ai visat urât?

– Nu mă simt bine.

Diego sări din pat și-l luă în brațe. Corpul băiatului ardea.

– Ai febră. Ți-e rău? Te doare burtica?

- Nu. Vocea îi era răgușită. Mă doare gâtul. Pot să dorm cu tine?

- Sigur că da, spuse Diego cu blândețe. Mă duc să o chem pe mama ta.

Îl îngrijora paloarea băiatului. Părea atât de mic și neajutorat, întins pe patul acela prea mare pentru el.

De îndată ce intră în cameră, Jessica se ridică de parcă n-ar fi dormit.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Tommy nu se simte bine.

Jessica se repezi în camera alăturată.

- Iubitule, ce te doare? Gâtul?

- Are febră, spuse Diego. Se plimba în jurul patului, fără astâmpăr.

Jessica se întoarse spre Diego.

– Trebuie să fie o lanternă în dulăpiorul pentru medicamente. Adu-o, te rog.

Îi aduse lanternă, iar cu ajutorul ei Jessica se uită la gâtul lui Tommy.

– Deschide gura mare, iubitele. Las-o pe mama să se uite.

Diego era mirat de calmul ei. Își simțea propria neliniște gâtuindu-l. Trebuia să facă ceva, orice. Dar nu avea ce, așa că străbătea camera în lung și-n lat.

– Jessica, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea observă cât de neliniștit era. Bărbatul sigur de sine tremura pentru că fiul lui avea febră.

– E bine, șopti liniștitor. Îl doare puțin gâtul.

– Cum poți fi sigură că nu e ceva mai grav?

– E doar o răceală. Doctorul lui m-a avertizat că e probabil alergic la lactate, dar până acum n-a apărut nimic serios. Am niște medicamente pentru așa ceva. Dacă stai cu el, le aduc.

– De unde știi toate astea? Ce să faci, adică?

– Vine cu timpul. O să înveți și tu.

Îl privi cu toată tandrețea pe care și-o repri-mase în ultimul timp. Era vina ei că el descoperea abia acum ce înseamnă să crești un copil. Această vinovăție o chinuia zi și noapte.

– Mă duc să aduc medicamentele.

Ieși repede din cameră.

În baie, închise ușa, se lipi de lemnul rece, și izbucni în plâns. Greșise atât de mult! Îi răpise lui Diego acele momente atât de prețioase, din primii ani de viață ai fiului lui. Și o dată cu asta îi luase și fiului ei șansa de a simți iubirea paternă.

Cum ar fi putut crede că Diego o va ierta vreodată?

Capitolul 8

Deși Tommy se simțea mai bine, Jessica rămase cu el și ziua următoare. Seara, Diego insistă să stea el cu copilul în timp ce ea se odihnește.

- Poate că unul dintre oamenii tăi îți va putea ține locul mâine.

- De ce?

- Dacă stai treaz toată noaptea, mă gândeam că...

- Să lucrez după o noapte albă nu e o noutate pentru mine.

- Da, uneori uit că ești un șerif dur și antrenat. Sarcasmul ei îl făcu să zâmbească strâmb dar tăcu.

- Tommy se simte mult mai bine și probabil că va dormi toată noaptea. Rosie mă poate ajuta dacă am nevoie.

- Vreau să rămân!

- Bine, zise ea.

Mai târziu îl privi cum îi citește o poveste lui Tommy.

Diego visa. Adormise cu cartea în mână. Visul era neclar și nu putea vedea cine e femeia de pe cal. Dar îi vedea părul blond fluturând în vânt. Îi auzea râsul, clar și dulce.

Voia s-o prindă. Trebuia s-o vadă, să afle cine este. Se mișcă și cartea îi căzu cu un zgomot ușor, dar el nu se trezi.

Auzind zgomotul, Jessica se ridică și îl văzu adormit, și se apropie de el să-l învelească.

Purta încă tocul pistolului și părea că îl incomodează. Nu putea să i-l ia, dar ar fi putut să-i slăbească puțin cureaua.

Mâna lui Diego se mișcă fulgerător, apucând-o pe a ei și trăgând-o spre el.

- Nu știi că nu e bine să te furișezi așa? murmură. Se trezise și deși știa cine e, nu-i dădu drumul.

- Îmi pare rău, șopti ea. Ți-a căzut cartea. Jessica rămase tăcută, neputincioasă.

Nici unul nu părea capabil să se miște sau să vorbească.

- De ce nu-l duci pe Tommy în patul lui? Își dădea seama ce proteste sunau propriile ei cuvinte, dar avea nevoie să înlăture emoțiile care-i copleșiseră pe amândoi. Arăți obosit. Ai nevoie de odihnă.

- Odihna e ultimul lucru la care mă gândesc acum. O privi în ochi și știu că ea e femeia din vis.

Privirea lui o făcu să-și țină respirația. Toate scuturile pe care le ridicase ca să se autoprotejeze căzură și el putea să vadă asta pe chipul ei. Dar nu-i mai păsa.

- Diego...

- Da. O trase mai aproape. Ce vrei, Jess? Ar fi bine să spui acum, pentru că în acest moment nu cred că îți pot refuza ceva.

Fără să-și dea seama era în brațele lui, sărutându-l, atingându-l. El o cuprinse cu un braț, cu cealaltă mână îi ținea capul, cu degetele răsfirate prin părul ei, trăgând-o tot mai aproape.

Era agresiv. Întotdeauna ei îi plăcuse asta. Iar acum, după atâtea zile de respingere, avea nevoie de el, de iubirea lui.

Încercă să se desprindă.

- Nu putem face asta.

El o cuprinse cu brațele amândouă, hotărât să nu îi dea drumul.

- De ce? Amândoi vrem. O să negi?

O sărută din nou, de data asta mai blând.

- Cum aș putea nega?

Se ridică și cu picioarele tremurând, plecă de lângă el.

Privirea lui o urmărea, ținând-o în aceeași stare.
Îl dorea, dar știa că e nevoie de mai mult.

Voia să-i explice.

- Ai fost atât de furios. Abia ai schimbat un cuvânt cu mine. Ai spus că niciodată nu vei mai avea încredere în mine și acum... Vrei ca eu...

- Vreau să fac dragoste cu tine, Jessica.

Încercă să se apropie dar ea se retrase.

- E ceea ce vreau... și știu că...

Îl opri cu un gest. Voia să vorbească dar nu reușea. Știa că dacă există o a doua șansă pentru ei, e nevoie de mai mult. Se doreau unul pe celălalt dar acum nu mai era suficient.

Îi atinse brațul și îi văzu reacția în ochi.

- E prea curând, șopti ea. Nu cred că e momentul potrivit... pentru nici unul dintre noi.

- Oricând e momentul potrivit.

- Nu. Știi ce vreau să spun.

Se așeză la loc pe scaun și o privi încruntat.

- Nu știu. De ce nu spui exact ce vrei?

Jessica trase aer în piept. Ultimele zile fuseseră grele pentru amândoi.

- Ar fi fost ușor să facem dragoste...

- Și firesc.

- Poate.

El se ridică brusc. Ea îl opri. Își puse mâinile pe pieptul lui și îl privi în ochi.

- Asta e problema, Diego. Nu vorbim niciodată. Nici măcar nu ne cunoaștem. Dacă ne-am fi cunoscut nu am fi reacționat așa în urmă cu cinci ani. Am fi avut încredere unul în celălalt.

- Te cunosc mai bine decât pe oricine altcineva.

- Da? Care e culoarea mea preferată? Locul pe care-l iubesc cel mai mult?

- Albastru. Și malul râului, locul unde am făcut dragoste prima dată.

Știa că o provoacă. Așteptă o clipă, pentru ca vocea să-i fie sigură.

- Unul din două.

- Verde, ghici el din nou, culoarea ochilor tăi.

- Verdele e într-adevăr culoarea mea favorită
dar ghicitul nu contează.

- Ce vrei, Jess?

- Cum ai putut să mă ierți?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

- N-am spus că am făcut-o.

Jessica îl privi tristă.

- Asta voiam să-ți spun.

- Ce? E un șantaj? Eu spun că te-am iertat, și tu...

- Dacă eram bărbat te pocneam pentru o
asemenea remarcă.

- OK, scuză-mă.

- Știi bine ce spun. Cum am putea fi împreună
când resentimentele tale sunt încă...

Diego o întrerupse, nedorind să audă ce avea
ea de spus.

- Crede-mă, ar fi ușor.

- Nu mă așteptam la așa ceva.

Râsul lui răsună neplăcut.

- Prostii. Știai asta. Am știut-o amândoi din clipa în care m-am întors aici.

- Nu e chiar atât de ușor pentru o femeie.

- Femeie, vrei să vorbim până în clipa morții?

Se opri singur și îi făcu semn că îi cere scuze. Îi întoarse spatele, așteptând ca ea să iasă din cameră. Jessica stătea nemișcată, nedorind ca lucrurile să rămână așa între ei. Ar fi fost nevoie de mai multă înțelegere.

Fără să se întoarcă, el îi spuse:

- Dacă nu pleci în momentul acesta, îți jur, nu răspund pentru faptele mele.

- Șerifii sunt oameni de onoare.

Ea se îndreptă spre ușă. Înainte de a ieși se întoarse.

- Crezi că am putea încheia un armistițiu, până când clarificăm ce e între noi?

El dădu din mână, semn care ar fi putut însemna orice. Dar Jessica se mulțumi și cu atât și ieși.

Capitolul 9

În următoarele zile Diego își petrecu timpul în afara casei, de cele mai multe ori cu Tommy. Văzându-i plecând împreună, Jessica îi mulțumi Cerului pentru această fericire, chiar dacă numai temporară.

Într-o seară, la cină, Tommy povestea cu entuziasm despre aventura ultimei zile. Deseori, peste masă, privirile lor se întâlneau și își zâmbeau. Tommy îi unea într-un fel cu totul nou și se bucurau de aceste momente.

Dar Diego o privea ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva.

- Diego și cu mine...
- Nu vorbi cu gura plină.

Tommy înghiți cu dificultate și se grăbi să continue.

- ... am fost pe malul râului.

Jessica rămase nemișcată privindu-l pe Diego. El își fixase ochii pe chipul fiului său și nu părea dispus s-o privească.

Pe malul râului făcuseră dragoste pentru prima dată. Cu siguranță acolo fusese conceput Tommy.

- Întotdeauna am iubit locul acela. Nu știa ce altceva să spună.

- Mergem și mâine?

- Poate că mama ta vrea să vină cu noi, sugera Diego. Adăugă către Jessica:

- E ultima zi în care putem părăsi ferma. Camerele de luat vederi au fost montate, toate măsurile de securitate revăzute, partea aceasta s-a încheiat.

- Vii, mamă?

- Dacă Diego nu se supără. Se uită la el așteptând.

- Eu te-am invitat, nu?

- Bine. Mi-ar face plăcere.

Frank McLean interveni, interesat mai mult de un alt punct din conversație.

- Lamar Colby va fi arestat?

- Da. Am vorbit astăzi cu procurorul general. Hârțiile sunt gata, așteptau doar ca noi să-i anunțăm că totul e pus la punct aici. Probabil îl vor aresta în noaptea asta. Încearcă să-l prindă într-un moment în care renunță la garda de corp.

Frank se ridică.

- Mă scuzați. Trebuie să dau niște telefoane. Se opri lângă Diego. Crezi că totul e în ordine?

- Nimeni nu poate trece fără să fie văzut.

- Bine. Îl bătui ușor pe umăr. Ai făcut treabă bună, fiule. Sper să știi cât de mult înseamnă pentru mine.

Jessica îl privi cu coada ochiului. Clătină ușor din cap, apoi izbucni în râs.

Continuă să mănânce toți trei, iar Jessica își imaginează că sunt o familie adevărată.

A doua zi Tommy nu stătu locului o clipă, grăbind-o. În timp ce ea se îmbrăca, fugea din camera lui în a ei, cu câte o jucărie în mână.

- Iubitule, nu are rost să iei lucruri cu tine, doar ca să avem ce să căram înapoi. Poți lua o singură jucărie, OK?

Dar el se întoarse cu un pistol de jucărie. Ea râse și se întrebă dacă ar trebui să fie îngrijorată de atracția bruscă față de arme. Probabil văzuse prea mulți oameni înarmați în ultimele zile.

Se întâlnește cu Diego la grajduri. Îi aștepta cu caii înșeuăți.

- Bună dimineața. Diego încerca s-o privească cât mai puțin.

- Ce-i asta, cowboy? întrebă când îi văzu pistolul lui Tommy. El este bodyguard-ul nostru astăzi? o întrebă pe Jessica.

- Așa s-ar părea. Îi întoarse zâmbetul. Dar sunt puțin îngrijorată de această obsesie bruscă pentru arme, adăugă serioasă.

Diego păru surprins, apoi zise:

- O să vorbesc eu cu el, dacă asta te face să te simți mai bine.

- Da. Aș prefera s-o faci.

Îi plăcea că Diego își lua în serios rolul de tată. Îl iubea și mai mult când îl vedea cum se comportă cu Tommy. Era evident cât de mult își iubește fiul.

„Fiul nostru“. Și își aminti că el era motivul acestei excursii.

Malul râului respira pacea. Frunzele verzi tremurau ușor și sunetul se amesteca cu susurul râului.

În mijlocul acestor lucruri familiare nostalgia puse stăpânire pe ea. Își dădu seama că Diego o privea și se întoarse spre Tommy.

Tommy alerga pe mal, urmărind numai el știa ce.

- Un lucru e sigur.

- Ce? Întrebă ea privindu-l peste umăr.

- După ziua de astăzi, împărțind acest loc cu un copil năzdrăvan nu-l vom mai privi cu aceiași ochi.

O tachina. Dar îi și amintea de vremurile când erau doar ei doi aici. Totuși în loc să risipească tensiunea dintre ei, vorbele lui o accentuau. Dar avea dreptate. Prezența lui Tommy aici schimba perspectiva amintirii. În inima ei se rugă ca acesta să fie modul în care se vor referi pe viitor la acest loc. Malul râului, loc de picnic favorit pentru familie, familia lor.

După ce termină de mâncat, Jessica se întinse și închise ochii. Asculta murmurul râului și vocea lui Tommy, care obosise și își găsise un loc între ea și Diego.

- Mamă, eu de unde vin?

Jessica clipi și îl privi pe Diego.

- Ce vrei să spui, iubitu? Îți amintești când Lady a avut cățeluși și ți-am explicat că așa...

- Nu asta voiam să știu.

- Atunci? Întrebă Diego.

- Lady avea un soț, pe Bo. El era tatăl cățelușilor. Și iepele. Ele îl au pe Thunder ca soț, îi explică lui Diego. Bunicul spune că un cal poate avea mai multe soții.

- Aha, spuse Diego.

Obrajii Jessicai ardeau în timp ce Diego se amuza. Își ascunse fața cu mâinile.

- Băiatul e isteț.

Tommy îi privea pe rând. Era serios și nu pricepea discuția celor mari.

- Vino, fiule. Diego îl luă în brațe. Cred că întrebi cine e tatăl tău. Ți-ai mai pus întrebarea asta, nu?

- D a .

Jessica își ținea respirația. Era un moment atât de important.

- Îți amintești că ți-am spus că am mai locuit la fermă în urmă cu câțiva ani?

- Înainte să fii șerif.

- Exact. Iar eu și mama ta eram... prieteni buni.

- Prieteni buni?

- Diego vrea să spună că eram îndrăgostiți.

- Îndrăgostiți? Oh! Îi privi atent pe amândoi. Adică Diego e tatăl meu? Tatăl meu adevărat?

Jessica respiră ușurată.

- Da, spuse Diego. Ce crezi despre asta?

- Nu știu. E Ok ... Mamă, pot să mă uit după salamandre acum? Sări din brațele lui Diego și dispăru în spatele copacilor.

- Ei bine... Diego părea abătut.

- Stai pe aproape, să te pot vedea! strigă Jessica după Tommy. Asta-i tot? Ok? îl întrebă apoi pe Diego.

- Nu cred. Îl privea pe Tommy. Cel puțin nu-i displace ideea.

- Sigur că nu, îl asigură. Știam că n-o să-i displace. Te adoră. E ca și cum ar fi știut-o dintotdeauna în sufletul lui.

- Ești o visătoare. Dar nu suna a tachinare. Era aproape un compliment și ei îi făcu plăcere.

Pentru o clipă era ca și când s-ar fi întors în timp, când pentru fiecare conta doar celălalt. Și îi dădu dreptate. Dacă ar mai avea speranță că între ei lucrurile se vor aranja, atunci era o visătoare.

Capitolul 10

Îl urmăreau pe Tommy cum se joacă. Tăcerea o ajuta pe Jessica să se relaxeze.

- Poți să stai liniștită, zise Diego, am eu grijă de el. Sau nu ai încredere în mine?

Deși tonul o tachina, era o undă de autoapărare care nu-i scăpă Jessicai.

Avea încredere în el mai mult decât în oricine altcineva dar nu știa cum să-l facă să creadă asta. Lucrurile care se întâmplaseră între ei, deși nu fusese vina lor, produsese un rău greu reparabil. Între ei domnea durerea și neîncrederea.

- Ce este, atunci?

- Nimic. Închise ochii ca și cum ar fi ațipit.

- Regreți?

- Ce să regret? Că i-am spus lui Tommy? Sigur că nu. De ce? Tu regreți?

El se juca cu un băț, desenând pe nisip.

- Nu, zise. Dar trebuie să decidem asupra unor lucruri. Sper că fără ajutorul avocaților.

- Ce lucruri?

- Vizitele, pensia alimentară...

- Nu e nevoie de pensie alimentară, spuse Jessica repede.

- Sunt sigur că nu e nevoie, răspunse sarcastic. Dar e fiul meu și intenționez să dau acești bani, fie că vrei sau nu. Pune-i în bancă, fă ce vrei cu ei.

- Te rog, nu interpreta greșit tot ce spun. E atât de greu, nu vreau să ne certăm tot timpul. Am crezut că după ziua de astăzi...

- Ce? Că o vom lua de la capăt, de unde rămăsesem?

Ea se ridică. Liniștea zilei se dusesese. Nu înțelegea de ce se schimbase el atât de brusc.

- De ce, dintr-o dată, ești furios și crud?

Diego nu-i răspunse. Părea preocupat să-l găsească pe Tommy.

Nu știa de ce se înfuriase. Acum voia mai mult. Voia cei patru ani pierduți. Voia de la Jessica mai mult decât era dispusă să dea.

- Aș vrea să ne înțelegem, Diego. Înțeleg că ești furios. Nu te-aș învinovăți nici dacă m-ai urî.

- Nu te urăsc, murmură el.

- Ai ceea ce ai dorit. Tommy știe că îi ești tată și dacă ești dezamăgit de reacția lui...

- Nu sunt dezamăgit. Știu că e nevoie de timp ca să se obișnuiască și să înțeleagă ce înseamnă asta.

- Atunci, nu-m putea să ne purtăm civilizat unul cu celălalt? Măcar de dragul lui Tommy?

Un tunet îi întrerupse. Diego se uită la cer. Nu era nici urmă de nor. Dar în partea aceasta a Texasului o furtună se poate stârni din senin.

- Mă duc după Tommy, zise Diego.

Jessica începu să strângă. Se uită și ea la cer. La vest era întunecat.

Furtuna le îngădui să ajungă la adăpost. Nu era nici un strop de ploaie, doar vânt, fulgere și tunete. Intrară în grajd. Caii erau neliniștiți.

- Ar fi mai bine să rămânem aici pentru un timp, zise Diego. Până mai trec fulgerele.

Tommy adormise în brațele lui.

- O să-l așez pe patul de companie din spate. Era timpul cinei și nu mai era nimeni în grajd.

- O să am eu grijă de cai, zise Jessica.

Îi liniști cum putu, deși părea inutil. Se foiau speriați.

- O furtună puternică.

Diego era în spatele ei.

- Sper că tata nu este îngrijorat. Ar trebui să mă duc în casă.

- Nu. Așteptăm să mai treacă.

Îi luă mâna.

- Jessica, îmi pare rău pentru comportamentul meu. Nu avea nici o legătură cu tine.

- Înțeleg. Mințea, bineînțeles, dar prefera să mintă decât să se certe din nou.

Îi mângâie fața, ghicindu-i trăsăturile în întuneric.

- Mă bucur că am ieșit cu Tommy astăzi.

- Și eu.

- Astăzi a fost ultima zi în care ne-am putut mișca liber. Dar nu va dura mult.

- Știu.

- Pentru mine, e o situație năucitoare. Niciodată n-am păzit un cunoscut, pe cineva la care țin. Îmi dă o stare de nervozitate.

- Ți-e teamă pentru Tommy.

Își apropie fața de a ei, încercând să-i vadă ochii.

- Știi bine ce vreau să spun, Jess.

Fără să vrea, lacrimile îi inundară ochii. Se lupta cu ele de câteva ore.

- Nu știu de ce plâng. Nu-mi da atenție.

- Jess, murmură.

Îi simțea durerea din voce. Nu era pentru prima oară când observa asta, în ultimele zile. Și știa că nu se preface. Îl emoționa durerea ei.

O luă în brațe și îi șterse lacrimile de pe obraji. Îi mângâie părul. Îi trase capul la pieptul lui.

- A fost greu pentru noi toți.

Se simțea atât de mică în brațele lui, atât de delicată. Și atât de bine. Părul ei mirosea a soare și a vânt, dar astăzi îl atrăgea mai mult decât asta. Era acea scânteie între ei. Ardeau doar privindu-se. Dorința îi consuma.

Jessica se surprinse pe sine. Se agăță de el.

- Dacă am spus ceva mai devreme, care te-a supărat...

- Nu.

Mâinile îi mângâiau curba delicată a spatelui. Își aminti cum îl sărutase cu o seară în urmă. Dacă se va retrage și acum?

Îi luă capul în mâini și o privi.

- Atunci de ce ai plâns?

- Nu știu... ai fost drăguț cu mine.

- Jessie...

O luă în brațe, acoperindu-i gura. Îi simți mâinile mângâindu-i ceafa, răsfirându-i părul.

Furtuna răvășea împrejurimile, nu mai exista nimic. Doar ei doi și bucuria de a fi împreună.

O săruta cu nesat, ca și cum nu se putea sătura. O înlănțui și o împinse până când îi lipi spatele de un stâlp. Măinile îi alunecau înnebunite.

Dar un sunet familiar îi atrase atenția.

- Mami.

Încet Jessica se desprinse din îmbrățișare.

- E Tommy, șopti cu vocea tremurândă. Se lipi de el încercând să se liniștească.

- Trebuie să mă duc la el.

Diego o sărută.

- Știu. Du-te. O să se sperie dacă nu ne vede.

Rămas singur se întrebă dacă era bine ceea ce se întâmpla între ei. Se lăsa prins din nou într-o poveste despre care nu știa cum se va sfârși.

Dar știa că de data asta nu ar mai putea încerca s-o uite. Încercase, fără succes, în ultimii cinci ani. Nu voia s-o ia de la capăt.

Capitolul 11

Înainte de a intra în casă, Diego îi promise lui Tommy că va veni să-i citească o poveste înainte de culcare.

Toți ai casei se bucurară să-i vadă teferi și sănătoși.

Diego îl puse pe Tommy jos și Rosie îl luă de mână.

- Am fost atât de îngrijorați pentru voi. Îi întinse lui Diego o hârtie. Căpitanul tău a sunat și ți-a lăsat un mesaj.

Rosie îl conduse pe Tommy în bucătărie. Aruncă o privire peste umăr la cei doi rămași în întunericul holului și zâmbi ca și cum ar fi știut un secret.

Stânjeneala domnea în atmosferă. Jessica ar fi vrut ca el s-o ia în brațe. Dorea să simtă din nou pasiunea împărtășită. Fuseseră cinci ani lungi și plini de singurătate. Existaseră momente în care se întrebase dacă se va mai dărui vreodată cuiva.

Așteptă cel mai mic semn din partea lui că ar dori s-o îmbrățișeze.

- Căpitanul spune că Colby este arestat. Și totul e în regulă. Trebuie să verific tot echipamentul. S-ar putea ca din pricina furtunii să fi apărut scurtcircuite.

- Și Tommy?

- O să mă întorc la timp ca să-i citesc.

Cum putea fi atât de protocolar după ceea ce se întâmplase între ei în grajd?

Acum, când știa cât de mult îl dorea, de ce dădea înapoi?

El o privea în umbra holului.

- Ei bine, trebuie să muncesc.

- Și cina?

- O să iau un sandviș. Mănâncă, nu mă aștepta.

Plecă și o lăasă singură, incapabilă să înțeleagă ce se întâmplase între ei.

Trecu prin fața biroului și văzându-l singur pe tatăl ei, intră. Îi spuse că totul e în regulă. Dar nu rămase mai mult. Nu voia să vorbească cu el. De fapt, nu voia să vorbească cu nimeni.

Mai târziu ciocăni la ușa lui Diego. Voia să vadă dacă s-a întors. Dar camera era goală și întunecată. Văzând lumină în camera lui Tommy se gândi că el e deja acolo și-i citește povestea.

În cameră, Rosie stătea la capul patului citind dintr-o carte. Tommy adormise deja.

- Tocmai a adormit.

- Era epuizat.

- Mai ai nevoie de mine?

- Nu. Rămân cu el până vine Diego.

Spera că vocea îi sună nonșalant când întrebă:

- Diego a fost aici mai devreme? I-a citit lui Tommy?

- Nu. Nu l-am văzut.

- Bine. Noapte bună și mulțumesc că ai rămas atât de târziu.

Ceva probabil intervenise, ceva care-l împiedicase să-și țină promisiunea.

Câteva minute mai târziu apăru și el. Își scoase tocul pistolului.

- Băiatul a adormit?

Cuvintele lui o înfurieră.

- „Băiatul“, cum îl numești, a adormit.

El trecu pe lângă ea, se așeză lângă Tommy și-l înveli.

- Cum ai putut? În ziua în care află că ești tatăl lui, îl dezamăgești.

Diego se întoarse rapid către ea. O luă de braț și o scoase din cameră.

- Ești furioasă pentru că n-am venit la timp. Să-i citesc?

- Ai promis.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jessica, e doar o poveste. În viață va suferi dezamăgiri mai mari ca aceasta. Furtuna a provocat un adevărat dezastru în circuite. O să-i explic mâine.

- Sigur. O explicație va îndrepta lucrurile.

- E mai bine decât să-l răsfеți.

- Așa cum am fost eu.

- Tu ai spus-o.

Plecă de lângă ea.

- Credeam că te cunosc. Dar nu sunt sigură că te-am cunoscut vreodată.

- Ce vrei de la mine, Jessica?

Se postă în fața ei, așteptând un răspuns. Printre dinți, continuă.

- Vrei să fii tatăl lui Tommy, acum? Pentru că nu mă prind. Și pentru tine? Prietenul, protectorul tău? Sau vrei mai mult?

O apucă de brațe și o ridică până la nivelul ochilor lui.

- Te joci, Jess. Vrei să vezi cum e cu băiatul sărac din partea rău famată a orașului.

- Cum poți să spui așa ceva?

Se uită în ochii lui. O durea fiecare parte a corpului. Tremura. Vârfurile picioarelor ei abia atingeau podeaua. Furia dintre ei creștea cu fiecare secundă. Neputând suporta, Jessica izbucni în plâns:

- Dă-mi drumul!

Îi dădu drumul și îi făcu loc să treacă. Auzi ușa de la camera ei închizându-se.

Încă o dată reușise s-o facă să plângă. Obosit se așează pe marginea patului, neștiind ce să facă. Gândul că ea plânge dincolo de ușă, singură, îl înnebunea.

Jessica plângea. Pentru dragostea lor de copii, care acum dispăruse, pentru toți anii în care fusese singură. Încercase să-și continue viața dar nici unul dintre cei care îi făcuseră curte nu erau ca el. Iar acum nici el nu mai era același. Și plânse și pentru schimbarea aceasta care o lua pe nepregătite. Își făcuse, din nou, atâtea speranțe.

Diego privea înmărmurit ușa închisă. În cele din urmă se apropie de ușă.

- Jess, deschide.

- Pleacă! Vocea îi era înecată de lacrimi.

- Jessica! Plângi?

- Nu. Lasă-mă în pace!

Știa că minte. Îi venea să se plesnească singur. Nu dorise s-o facă să plângă. Ar fi vrut să spargă ușa și s-o oblige să-l asculte. Dar era mai bine să se potolească. Pentru că în acest moment nu știa pe cine este mai supărat, pe ea sau pe el însuși.

Era imposibil să mai poarte o conversație normală.

Jessica se îmbrăca. Avea nevoie să iasă din casă, să fie singură. Se săturase să fie privită tot timpul. Toți ai casei așteptau marea decizie. Și nu putea spune nimănui că timpul romantismului pentru ea și Diego s-a dus. Nu puteau discuta fără să-și scoată ochii.

Zâmbi când își imaginează cum ar reacționa dacă ar ști ce are de gând să facă. Dar nu-i păsa. Era stăpână pe propriile ei acte. Trecu prin bucătărie. Băgă în buzunare câte ceva de mâncare. Nu știa ce-i va spune paznicului de la poarta principală. Va inventa ceva pe moment.

În grajd își înșeuă calul. Merse cu el de căpăstru până la poarta principală. Polițistul care asigura paza se îndreaptă către telefon când o văzu. Înainte ca el să apuce să-l sune pe Diego, ea îi spuse:

- Știe că ies. Nu-l deranja. Doarme.

Paznicul o privi contrariat.

- A spus că nimeni nu mai iese. Vom intra în perioada de protecție totală. Nu o putem asigura decât pe teritoriul fermei.

- Da, știu. I-am spus lui Diego că mă voi întoarce în câteva ore. Văzându-l nehotărât, adăugă:

- Dacă vrei să-l trezești, poți să-l suni.

- Sigur vă întoarceți în câteva ore?

- Sigur. Și zâmbi.

Lăsă calul să-și aleagă ritmul. Era nerăbdător să se bucure de spațiul liber din fața sa. Și galopul lui îi făcea bine și ei. Tensiunea dispărea încetul cu încetul.

Soarele apăru la orizont. Jessica iubea priveliștea aceasta. Zorile apăreau în culori deli-

cate. Se îndepărtase de casă. Privea în jur cu nesat, ca și cum n-ar mai fi fost în aer liber de multă vreme.

Își petrecu astfel toată ziua. Ocoli capcanele pentru animale, dar în rest lăsa frâu liber calului.

Se opri pe malul râului. Îl legă pe Cowpoke de o creangă. Își udă fața. Gândurile îi erau mai clare acum.

- E timpul să ne întoarcem, Cowpoke. Calul întoarse capul pentru un moment. „Nu are rost să fug. Trebuie să înfrunt situația. Îi voi spune ce simt. Cel puțin lucrurile vor fi clare. După asta poate face ce vrea.“

Simți că i s-a luat o mare greutate de pe umeri.

Își strânse lucrurile și dezlegă calul. Stătuse mai mult decât intenționase. Probabil se întrebau unde e.

Încălecă, dar înainte de a fi în șa, o pasăre își luă zborul din copac. La auzul zgomotului calul se ridică în două picioare, aruncând-o pe Jessica la pământ. Nu mai avu timp să-i prindă căpăstrul. Cowpoke se hotărî brusc să se bucure de libertate.

Rămasă singură își dădu seama că se rănisese la picior. Nu era nimic grav, își putea da singură seama, dar o durea.

- Mai rău ca o orășeancă.

Vorbea singură. Nu-i era teamă, dar va ajunge acasă mai târziu decât prevăzuse.

- O să se întoarcă.

Încerca să se încurajeze singură. Dar nu credea cu adevărat.

Își trase piciorul rănit. Se așeză mai bine, privind în jur. Calul nu se vedea nicăieri. Căută în buzunarul jachetei și găsi niște chibrituri. Adună crenguțele care erau în apropiere și aprinse un foc.

- Nu pot face nimic decât să stau și să aștept.

Privea în jur, ascultând cu atenție, sperând să apară Cowpoke.

Capitolul 12

Când Diego află că Jessica a părăsit ferma se înfurie. Ar fi trebuit să rezolve lucrurile între ei ieri noapte. Diego se învinovăța pentru toate. Dacă dorea ca între ei să se limpezească odată situația, trebuia să uite trecutul și să aibă încredere în ea.

- Vrei s-o căutăm? întrebă Hank.

- Nu. O să se întoarcă singură.

Dar când văzu că trece de amiază și ea nu apare, începu să se îngrijoreze. Mergea tăcut, privind tot timpul spre poartă. Oamenii lui îi observară neli-niștea. Când Diego Serrat era atât de tăcut, era semn rău.

- Jur, spuse Rosie, bărbatul acesta e ca un vulcan gata să erupă.

Hank luă un binoclu. Cel puțin nu-i stătea în cale. Din fericire se zărea ceva.

- Uite, se mișcă ceva. Probabil un călăreț.

Așteptând să se apropie, Diego se gândea la toate lucrurile pe care la va spune sau pe care ar fi bine să se abțină să le spună. Nu se hotărâse încă.

Când însă se uită prin binoclu uită de toate. Cowpoke se întorcea singur. Într-o secundă părăsi postul de observație. Hank anunță prin stație:

- Pregătiți-i un cal lui Diego.

Știa unde s-a dus. Cu ani în urmă îi arătase acel loc. Locul ei preferat. Locul unde mergea când era tristă și necăjită. În mod sigur timpul nu schimbase asta.

Din fericire nu se înșelase. Văzu de departe focul de tabără. Era o fată isteată.

Auzind zgomot, Jessica se întoarse bucuroasă.

- Cowpoke! Frumosule, te-ai întors!

- Cu puțin ajutor. Diego descălecă.

- Diego!

Văzu dintr-o privire că e teafără. Ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o acopere cu sărutări. Dar după noaptea trecută era sigur că Jessica nici nu voia să audă de așa ceva. Prin urmare se comportă ca și cum acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc pe lume. Își legă calul de o creangă.

Jessica observă că era obosit.

- Te simți bine? întrebă el, oprindu-se la o distanță apreciabilă.

- Da. Îi explică în câteva cuvinte cum fugise Cowpoke.

Privindu-l, uită de noaptea trecută și cât de mult o rănise. Uită cum fugise ca să fie singură. Îl iubea.

Încercă să se ridice și se sprijini de o creangă. Văzu surpriza din ochii lui. Într-o clipă fu lângă ea, s-o ajute.

O luă în brațe și o sărută. Și îi simți disperarea. Când, în sfârșit, se despărțiră, abia respirau.

- Femeie, șopti el, am înnebunit de frică.
- Nu mă linguși!
- Nu asta intenționez, dar...
- Ssst...

Îl sărută și Jessica.

- Nu vreau să mă mai gândesc la altceva.

Uitase cum o respinsese. Nu se putea gândi decât la el. Era aici și îl dorea.

Diego se retrase un pas și o privi în ochi.

- Ești la fel de schimbătoare ca și vremea.
- Am avut toată ziua la dispoziție. M-am gândit.

Diego închise ochii. O dorea cu disperare. Dar călcau pe nisipuri mișcătoare. O ajută să se așeze, oprindu-i cu un gest mângâierile. Se așează pe o piatră și o privi. În lumina focului era mai frumoasă decât își amintea.

- Te holbezi la mine.
- Ești frumoasă. Chiar mai frumoasă decât erai în adolescență.

- Dar? Ochii îi zâmbeau. Calmă îi spuse: M-am gândit toată ziua. A fost o vreme când aveam

încredere unul în celălalt. Asta m-a durut cel mai mult. Că ți-ai pierdut încrederea în mine.

- Știu, spuse Diego gânditor.

- Te-am rănit, dar n-a fost vina mea. Sau a ta.

Încercă să se apropie de el dar privirea lui o opri.

- Spune-mi.

- M-am schimbat, Jess. Nu sunt cel care eram odată și asta nu are legătură cu trecutul nostru.

- Ce vrei să spui? întrebă Jessica ținându-și respirația. Se pregătea să-i spună că se vor despărți definitiv?

- În parte datorită slujbei mele, văd lucruri despre care nu se poate vorbi. Sunt în contact direct cu oameni de cea mai joasă speță. Asta te schimbă. Am învățat că mă pot încrede doar în mine. Nu mi-e ușor...

- Nu-mi pasă. Putem îndrepta asta în timp. Te vreau, Diego. Ești singurul bărbat pe care îl vreau.

El dădu din cap. Ochii îi erau plini de tristețe.

- Lucrurile vor fi diferite de data asta.

Jessica nu voia să-l imploră, dar dacă nu avea încotro...

Înainte să spună ceva el o opri. Îi puse un deget pe buze.

- Nu. Nu face promisiuni pe care nu le vei putea respecta. Nu mai suntem un băiat și o fată. Și indiferent de cât de mult am vrea, nu îi mai putem aduce înapoi.

- Ți-e frică.

El râse.

- Da. Mi-e frică.

Nu îl condamna. Se arsese o dată și acum se păzea. Și între ei va fi întotdeauna Tommy. Dar ea voia mai mult. Îl voia și pe el. Pentru totdeauna. Voia o familie. Totuși

nu zise nimic. Îl va lăsa pe el să hotărască.

- Înțeleg, șopti.

- Îmi pare rău, Jess.

Jessica îi zâmbi.

- Ajută-mă să încalec. Trebuie să fie teribil de îngrijorați.

- Jess.

- Nu, serios, înțeleg. Îi luă mâna. Orice va fi, va fi bine.

Capitolul 13

Jessica luă masa în bucătărie. Era nerăbdătoare să-l vadă pe Tommy. Ultimele zile le petrecuse, în exclusivitate, cu tatăl lui. Auzi pași și se întoarse. Tatăl ei și Tommy erau în prag, ținându-se de mână.

- Ce puneți la cale?
- Îmi petrec seara cu bunicul. Ne uităm la tv.
- Serios? Ce anume veți vedea? Vă pot însoți.
- Oh, nu cred că vrei să faci asta. Tatăl ei era misterios. Și se amuza de ceva ce ei îi scăpa. De ce nu te duci în camera ta? O să înțelegi.

Jessica urcă imediat, curioasă. Totul părea în regulă. Nu observă nici o schimbare. Dar ceva scli-
pea pe pat. Aprinse lumina. O rochie verde era
întinsă de-a lungul cuverturii.

- Sunt sigur că e mărimea ta.

Se întoarse și îl văzu pe Diego rezemat de tocul
ușii. Era îmbrăcat într-un costum negru, de seară.
Nu-i venea să-și creadă ochilor. Nu-și amintea să-l
fi văzut vreodată în altceva decât în jeansi.

- Ce-i asta?

- Te invit la cină.

- Dar abia...

- În curte.

Jessica rămase fără cuvinte. Își dădu seama că
trebuie să se schimbe. Și să înceteze să se mai mire.
Se va bucura de seara asta, cu toate surprizele ei.

În centrul curții, lângă o fântână arteziană, era
așezată o masă pentru două persoane. Lumânarea
tremura din pricina vântului, împrăștiind umbre
peste masă.

Se întoarse spre el.

- Nu știu ce să spun.

- Nu spune nimic. Îi trase scaunul și o ajută să se așeze. Vreau doar să te bucuri de seara asta.

Undeva, în spate, se auzea o muzică spaniolă. Ar fi vrut să vadă cine cântă. Dar era parte a aranjamentului lui, așa că renunță.

Diego se așeză. Privea mulțumit expresia surprinsă de pe fața ei.

- M-am gândit că ne-ar fi mai ușor să vorbim dacă am fi singuri. Într-un fel s-o luăm de la capăt. Să ne cunoaștem. Să aflăm cine suntem astăzi.

Jessica era copleșită. Mâinile îi tremurau, încheștate în poala rochiei.

- Sună bine.

El scoase sticla de șampanie și turnă în pahare. Ridică paharul.

- Pentru un nou început.

În ochi i se citea regretul pentru cele întâmplate. Jessica reuși să dea din cap, în semn de aprobare.

- Jessica, am greșit mult. Nu asta am vrut; certuri, neînțelegeri, lacrimi. Dumnezeu, nu pot suporta să te văd plângând.

- Îmi pare rău. Eu...

- Nu. Este vina mea.

Nu știa ce să spună. Nu-i venea să creadă ce aude sau felul în care o privea Diego.

- Ce spui? Crezi că e posibil să uităm trecutul, și să mergem mai departe?

- Dar aș vrea să știu ce înseamnă asta. Vom fi prieteni?

- Și nu numai. Știm amândoi ce simțim. Și știi cât de mult te doresc. Dar poate că ai dreptate. Nu-mi vine să cred că spun asta. Poate trebuie să ne cunoaștem mai bine înainte de a merge mai departe.

Ea sorbi din șampanie și îl privi cu ochii verzi, strălucitori, peste buza paharului.

- Dacă mă mai privești așa, toată bunăvoința mea o să dispară și...

Râse și își puse paharul pe masă.

- Nu vreau să fiu o tentatie.

- Mincinoaso!

Jessica îl privi în ochi și el îi luă mâna.

- Jess, crezi că am putea reuși?

- Pentru Tommy putem face orice.

- Dar și pentru noi, Jess. Și sincer, nu știm cum se va încheia. S-ar putea să ne despărțim în cele din urmă. Poate ne vom urî.

- Nu cred asta.

- Dar vreau să încercăm. Nu vreau să ne petrecem restul vieții întrebându-ne ce s-ar fi întâmplat dacă...

- OK. Seara e minunată, Diego. Și cred că merităm o a doua șansă. Dar înainte de a termina discuția... îi zâmbi... și a trece la cină, trebuie să-ți spun ceva.

Îl privi serios. Totul era bine dar ea trebuia să meargă până la capăt.

- Îmi pare rău pentru ce am făcut. Vreau să mă ierți.

Ochii lui îi promiteau chiar mai mult.

După cină, Diego o conduse pe Jessica până în camera ei. Îi spuse noapte bună la ușă și o sărută.

Capitolul 14

Pentru Jessica zilele următoare fură neașteptat de liniștite. Tommy își petrecea majoritatea timpului cu bunicul lui.

Diego părea distant dar Jessica simțea legătura care se stabilea între ei. Căpătase un prieten, cineva căruia să-i vorbească.

Uneori, seara, Diego se întorcea foarte obosit. Petreceau ore în șir stând pe balcon. Ascultau zgomotele obișnuite ale fermei și priveau cerul.

Puteau vorbi despre absolut orice.

Într-o seară, la cină, Frank readuse în discuție motivul pentru care nu puteau încă părăsi ferma.

- Ce mai știi de Colby?

- Va fi audiat luni. Până atunci vom afla mai multe. Dacă îi va fi refuzată eliberarea pe cauțiune, ne vom relaxa un pic. Dacă nu...

- Și șefii tăi ce au hotărât? Tu și oamenii tăi rămâneți aici pe tot parcursul procesului?

Diego dădu din umeri.

- Probabil o să mai reducem numărul polițiștilor dispuși în paza fermei. Dar putem obține un proces rapid. Vei depune mărturie și în câteva luni se termină.

- Dacă avocații lui nu vor tergiversa, spuse Frank.

- Nu cred. Judecător este Ambrose. E unul din cei mai duri judecători din Texas.

Frank părea mai ușurat. Explicația lui Diego îl mulțumise.

- Bine. Tot ce vreau acum este să depășim acest moment și să ne vedem de viețile noastre.

- Amin, spuse Diego, și ridică ceașca de cafea.

Se uită la Jessica, dar ea îi ocoli privirea. Nu suporta să se gândească la plecarea lui. Acum că se întorsese în viața ei, ar fi vrut să și rămână.

Dar în seara aceasta, nu se va mai gândi la nimic. Se va bucura doar de o seară liniștită cu familia ei.

Luni, Diego veni dis-de-dimineată în camera ei și îi spuse că merge la El Paso pentru audiere.

- Oamenii mei sunt la posturi. În cazul în care le scapă ceva, nu vorbești cu nimeni decât dacă îl cunoști personal.

- Da, domnule.

Stăteau aproape unul de celălalt. Jessica îl încheie la un nasture. Măinile i se încleștară în materialul cămășii, îl trase mai aproape de ea și se sărutară îndelung.

- Îmi pare rău că trebuie să plec.

- Totul va fi bine în lipsa ta. Nu fi îngrijorat.

- Mă întorc cât pot de repede.

Diego părăsi ferma și se îndreptă spre El Paso. Traficul nu era aglomerat. Era bine, căci nu s-ar fi putut concentra. Se gândea la Jessica și cum se despărțiseră.

Dragostea Jessicaî și prezența lui Tommy îi schimbaseră viața. Își dorea o familie și ei erau familia lui. Tommy îl iubea. Îl iubise încă înainte de a afla că e tatăl lui. Iar în ochii Jessicaî văzuse același lucru. Și începea să creadă că îl vrea pentru ceea ce este, indiferentă la prejudecăți. Acum își dorea să îndepărteze tristețea din ochii ei pentru totdeauna.

După ce plecă Diego, Jessica nu se putu gândi la nimic altceva decât la sărutul lui.

Își petrecu o parte din timp amintindu-și de vremuri trecute.

Apoi, cu un suspin, își impuse să se întoarcă la lucru. Tommy se foia între camera sa și biroul ei. În cele din urmă își fixă cartierul general pe ziua aceea în curtea interioară.

- Doamnă McLean, este un bărbat la poartă care spune că vă cunoaște și vrea să vă vorbească.

Jessica se încruntă. Își aminti de avertismentul lui Diego.

- Cine e?

- Spune că numele lui e Red Ogle. Zice că a mai lucrat pentru dumneavoastră acum câțiva ani. Își amintește că i-ați promis o slujbă temporară pe timpul verii când se va întoarce din New Mexico.

Jessica respiră ușurată și zâmbi.

- Da. A lucrat pentru noi de mai multe ori. Lasă-l să intre.

Peste câteva minute Red Ogle intră în cameră. Era un bărbat înalt, trecut de patruzeci de ani, dar arăta mai bătrân. Își scoase pălăria și-i întinse mâna.

- Bună, Red. Mă bucur să te revăd. Cum a fost în New Mexico?

- Mai cald decât în iad. N-a plouat de mult. O slujbă e din ce în ce mai greu de găsit.

- Întotdeauna ai făcut treabă bună. Dacă vrei o slujbă poți începe de azi. Știi ce ai de făcut.

El arătă spre curtea interioară.

- Băiatul dumneavoastră a crescut.

- Da .

- Ce-i cu atâta pază?

- Am avut câteva probleme. Niște spărgători. Am angajat mai mulți oameni pentru pază.

- Arată ciudat. Parcă ar fi polițiști. Dar nu e treaba mea. N-am vrut să mă amestec.

- E în regulă, Red. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.

- Mulțumesc mult, miss McLean.

Îl privi cum iese, întrebându-se de ce, brusc, nu-i mai place. Sau poate că nu din vina lui. Era ea foarte stresată. Abia aștepta să se întoarcă Diego.

Privi pe fereastră. Tommy se juca.

Peste câteva minute, își ridică ochii de pe hârțiile pe care le citea și se uită spre Tommy. Dar

nu-l mai văzu. Se ridică de la birou și se apropie de fereastră ca să poată vedea mai bine. Copilul nu era acolo.

- Tommy? Ieși în curte și îl strigă din nou.

Apăru Rosie.

- Jessica, ce este?

- Era aici acum câteva minute. Dumnezeu...

Red!

- Jessica tremura. Îi explică lui Rosie. Nu știa de ce, dar credea că Red e vinovat de ceva.

- Calmează-te. Băiatul poate fi în bucătărie sau pe aici, pe undeva.

În clipa aceea apăru Diego. Când îl văzu, alergă la el. Îi explică repede ce se întâmplase.

- Ce-ai făcut? Nu pot să cred. După ce te-am avertizat să nu lași pe nimeni să intre...

- Ai spus doar pe cei pe care-i cunosc.

Dar el nu o mai asculta. Părea că pentru o clipă nu știe ce să facă.

- Ascultă-mă! Îl cunoșteam pe acest om, Diego! Nu aveam de ce să-l bănuiesc.

- Cum îl cheamă? Și descrie-mi-l puțin.

Diego îl anunță pe Hank prin stație și sună la Austin. Trebuia să verifice dacă Red apare pe listele celor cu cazier.

Hank îi anunță că Red părăsise ferma imediat.

Jessica se așează pe un scaun. Îl auzea pe Diego vorbind la telefon.

- Are cazier. Ultima dată când a fost arestat lucra pentru Lamar Colby.

Jessica nu putea să răspundă. Nu înțelegea nimic. Dar nu putea să stea degeaba.

- Îl are pe Tommy. Dumnezeule, cred că e atât de speriat.

Izbucni în plâns. Diego o ridică de pe scaun și o luă în brațe.

- Nu e vina ta. Nu e vina nimănui. Nu aveai de unde să știi. Mă auzi? Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. N-ai greșit cu nimic.

Ea nu putea să vorbească. Tremura în brațele lui.

- O să-l găsim. Îți promit.

Capitolul 15

După o jumătate de oră, știau cu certitudine că Tommy nu era în casă sau în împrejurimi.

Apoi sună telefonul. Frank McLean răspunse și puse telefonul pe speaker. Mesajul era scurt și la obiect.

– Am luat copilul, McLean. Nu va păți nimic dacă vei face exact ce îți spunem. Trebuie doar să uiți de povestea asta cu mărturia împotriva lui Colby. Fă asta și îți vei primi înapoi nepotul teafăr și sănătos. Ai înțeles?

– Da. Vocea lui Frank se frânse. Am înțeles.

– Sună imediat la procuratură. Spune-le că te-ai răzgândit. Spune-le că ți-e frică. Și că în fond nu știi

nimic. Nu ne pasă ce scuză găsești. Și nu te neliniști, o să avem grijă să nu petreci nici o zi în închisoare. Vocea izbucni într-un râs forțat. De îndată ce-l vor elibera pe Colby, o să-ți primești înapoi nepotul. A, și dacă îl vrei înapoi, să nu spui nimănui despre asta. Fără poliție, F.B.I., sau alte prostii.

— Bine, spuse Frank. Orice doriți. Dar trebuie să-mi spuneți unde...

— Nu trebuie să-ți spunem nimic. Te mai sunăm noi.

Frank se uită la Diego așteptând instrucțiuni, dar înainte ca acesta să apuce să spună ceva, convorbirea se întrerupse.

Jessica respiră adânc, ca și cum ar fi vrut să-și recapete vocea. Atâta vreme cât îl auzise pe răpitor vorbind, se simțise cumva aproape de Tommy. Dar acum era mai neajutorată decât fusese vreodată. Strângea în pumn micul soldățel de plumb, pe care-l găsisese în patio, cel cu care se jucase Tommy.

Se întoarse spre Diego și văzu în ochii lui aceeași teamă, aceeași neliniște. Nu era mai puțin speriat decât ea.

Fără să se gândească îl luă în brațe, nu îi păsa că ceilalți ar putea găsi gestul ei deplasat. Voia să se liniștească un pic, și numai el o putea ajuta. Știa că același lucru îl simte și Diego.

— Avem un mic avantaj, spuse acesta fără să îi dea drumul. În mod evident, ei nu știu de prezența noastră aici, nici de măsurile de securitate.

— Red m-a întrebat ce e cu paza de la poartă, dar i-am spus că am avut niște spargereri în ultima vreme.

— Ai făcut foarte bine. Îi sărută părul. Să sperăm că te-a crezut.

Hank intră. Diego îl privi, așteptând să spună singur ce mai aflase.

— Tocmai au găsit mașina lui Ogle. Abandonată. Nu era nimeni în ea.

Diego dădu din cap. O privi pe Jessica în ochi ca și cum ea ar fi putut completa informația. Era multă spaimă în ochii lui iar ea, paradoxal, se simți îmbărbătată de această vulnerabilitate.

– Altceva, Hank?

– Se pare că au plecat cu doi cai, spre Sierra Diablos.

– Curând se întunecă și nu vom mai putea folosi elicopterele.

– Mda, zise Hank. Se pare că au anticipat asta. De îndată ce vor ajunge pe munte, va fi imposibil să-i mai detectăm din aer. Și, Diego... Hank ezită. Au găsit ceva la locul de unde au plecat cu caii.

– Ce? Vocea lui Diego abia se auzea.

– Un soldățel de plumb.

Diego privi jucăria din mâna Jessicăi.

– Ticăloșii! Dacă îi fac ceva lui Tommy, jur că...

– Șefule, ai auzit ce am spus despre jucărie?

– Da, am auzit. Era a lui Tommy, Hank. Se juca cu soldăteii înainte să dispară.

– Vrei să fac ceva anume?

– Nu. Rămâi pe poziție.

Diego se întoarce spre Jessica.

– Plec după el. Dacă așteptăm până mâine dimineață, vor avansa prea mult și scad șansele să îi mai găsim. Cred că vrea să ajungă într-un anume loc pe munte, de unde să poată fi luat cu un elicopter sau cu un avion.

– Nu poți să pleci singur. Îngrijorarea își făcu loc în ochii ei verzi.

– Dacă simt prezența poliției, pierdem șansa de a-l căpața pe Tommy înapoi. O privi în ochi. Trebuie să fac asta, Jessica. E singura noastră șansă. Ai încredere în mine. Mă voi întoarce cu fiul nostru.

– Vin cu tine. Nu încerca să mă oprești.

– Oh, nu! Asta nici măcar nu intră în discuție. Nu vii nicaieri. Nu intenționez să pun și viața ta în pericol.

– Vin. Trag la fel de bine ca și tine. Și, în caz că ai uitat, pot călări mai bine decât tine.

– Jessica, nu înțelegi? Nu contează dacă ești capabilă sau nu, și de ce. Nu poți merge și gata. Dacă ți se întâmplă ceva?

– Și dacă ți se întâmplă ție ceva?

– La naiba, Jess!

Frank McLean interveni.

– E mai bine să spui da. Știi cât e de încăpățânată. Și eu cred că are dreptate. O să îți fie de folos.

Diego îl privi nedumerit. Apoi se duse la ușa care dădea spre patio și rămase tăcut câteva clipe.

– Bine, zise. Pregătește-te. Plecăm în douăzeci de minute. Dacă nu ești gata, plec fără tine.

Jessica știa că vorbește serios. Se întoarce și ieși. În trecere atinse brațul tatălui ei, în semn de mulțumire.

După douăzeci de minute își luau rămas-bun de la Frank McLean.

– Așteptăm să îl aduceți pe Tommy acasă. Frank îi întinse mâna lui Diego.

Jessica își văzuse tatăl plângând o singură dată, la moartea mamei ei. Acum, din nou, lacrimile își făceau loc în ochii unui bărbat atât de dur.

– Nu știu ce altceva să-ți spun, îi zise lui Diego. Nu aș fi putut avea un ginere mai bun. Sau un tată mai bun pentru nepotul meu. Dacă cineva îl poate salva, acela ești tu. Sunt mândru de tine.

Jessica murmură:

– Mulțumesc, tată.

Frank luă mâna Jessicăi și o sărută.

– Te iubesc, fetițo.

Se întoarse spre Diego.

– Ai grijă de fetița mea.

– O să fac tot ce-mi stă în puteri, domnule.

Jessica observă că Diego vrea să plece cât mai repede, așa că porni prima. Aveau nevoie de aceste ultime cuvinte, în caz că se întâmpla ceva. Îl auzi pe tatăl ei spunând:

– Mergeți, mergeți. Se face târziu.

Caii îi așteptau înșeuati, cu provizii. Și cu câte o pușcă.

– Ai luat telefoanele celulare? întrebă Diego.

– Da. Și baterii de rezervă.

Se opriă pentru un moment la poarta principală, unde îi aștepta Hank cu o hartă și explicații despre locul unde fusese abandonată mașina.

– Urmele indică estul. Ei cunosc zona. Dar dacă o luați pe poteca asta, spuse arătând pe hartă, o să le intersectați drumul în cel mult treizeci de minute.

Diego aprobă și luă harta. O privi o clipă pe Jessica în ochi și porni în galop.

Merseră pe poteca arătată de Hank, sperând să se întâlnească la un moment dat cu răpitorii.

Inima Jessicăi era strânsă de spaimă. Dacă nu erau pe calea cea bună și va trebui să se întoarcă, pierzând astfel timp prețios? Trebuiau să ajungă la poalele muntelui înainte de lăsarea serii.

Mai târziu, când Diego se opri, Jessica își ținu respirația întrebându-se ce s-a întâmplat.

— Asta e.

Ea zâmbi când îi văzu expresia, a omului sigur de sine, pentru că știa că și el avea aceleași temeri.

Își trase calul mai aproape, ca să poată vedea mai bine urmele.

— Sunt urme noi. Pe aici s-a trecut de curând. Ei sunt.

— Am câștigat timp luând-o pe scurtătură, dar mă întreb dacă nu era totuși mai bine să pornim de unde au abandonat mașina. Am fi fost siguri că urmele sunt ale lor.

—Nu avem timp să ne îndoim acum. Trebuie să *creдем* că suntem pe drumul cel bun.

O sărută tandru.

— Nu ai idee cât de mult înseamnă încurajarea ta.

— Am încredere în tine. Am încredere că ne vei găsi copilul.

— Cred că acesta e cel mai bun moment să-ți spun că și eu am încredere în tine. Am greșit atunci când te-am acuzat pentru greșelile tatălui tău. Și chiar și pentru greșelile mele. N-ar fi trebuit să plec atunci fără nici o explicație. Ar trebui să facem un pact. Indiferent ce se va întâmpla, vom rămâne împreună, vom trece prin toate împreună.

Câteva clipe Jessica nu putu vorbi. Se întreabă dacă el știe cât sunt de importante pentru ea aceste cuvinte. Avea nevoie de încrederea lui.

Se înnoptase și ei nu ajunseseră încă la poalele munților. În cele din urmă Diego se opri și descălecă.

– Trebuie să înnoptăm aici, zise.

– Dar mai sunt numai câteva mile.

– S-a întunecat, iubito. Trebuie să ne oprim. Dacă mai mergem, am putea pierde urmele. Și nu putem risca asta.

Își dădu seama că și el ar fi vrut să continue, dar era evident că n-ar fi fost de nici un folos.

– Ai dreptate. Descălecă. O dureau fiecare mușchi. În mod categoric, ai dreptate, zise întinzându-se.

Diego îi întinse sacii de dormit și geanta cu provizii. Legă caii de un copac.

Diego tocmai adormise, când un zgomot îl trezi.

Așteptă nemișcat un moment, apoi înțelese că zgomotul venea de la Jessica. Încerca să-l

ascundă, plângând înăbușit. Stătea ghemuită în sacul de dormit, cu mâinile la gură. Umerii îi tremurau.

– Jess?

Jessica rămase nemișcată, tinându-și respirația. Ar fi vrut să fie puternică, nu dorea ca el s-o vadă plângând astfel.

Diego o luă în brațe și o trase mai aproape.

– Iubito, ce e? Spune-mi.

– Mă simt atât de pierdută. Ca și cum lumea s-ar fi oprit, și totul ar fi mort. Îl văd tot timpul, Diego. Îi văd fața și îi simt spaima.

Diego îi mângâie părul și încercă s-o liniștească.

– Plângi. O să te răcorești. La naiba, și eu aș vrea să plâng.

În brațele lui se simțea mai bine. Putea să creadă că încă nu e totul pierdut. Adormi epuizată de emoție și efortul de peste zi.

Când Jessica se trezi a doua zi, era singură. Abia se luminase dar soarele era deja sus. Întoarse capul și îl văzu pe Diego pregătind cafeaua lângă un foc mic. Zâmbi. Pentru o clipă uită de ce erau aici și se simți fericită. Dar zâmbetul îi dispăru brusc.

Strânse repede sacii de dormit.

– Bună dimineața. M-am gândit că o să ne prindă bine, zise Diego întinzându-i cafeaua.

– Crezi că o să-i ajungem din urmă astăzi?

– Îi ajungem. Prezența unui copil mic le îngreunează drumul. Cum te simți?

– Aș fi putut zice minunat, dar nu mi-o permit împrejurările.

– Bea-ți cafeaua în liniște, strâng eu restul.

Jessica îl privi îndreptându-se către cai și se rugă ca ziua să se termine cu bine.

Capitolul 16

Când soarele ajunsese deasupra munților, ei înaintau cu greu prin pădure, mergând la pas. Înceau să ajungă la poteca pe care merseseră răpitorii.

— Știi poteca aceasta, Jess? o întreabă Diego, întorcându-se în șa.

— Nu, dar sunt sigură că nu mai suntem pe vreo proprietate privată. Am intrat în spațiul public.

Diego o ascultă gânditor, apoi își scoase telefonul celular și îl sună pe Hank, la fermă.

— Am ajuns la o potecă des folosită, în partea de nord a muntelui. Întreabă-l pe domnul McLean dacă o știe.

– Spune că duce la o cabană veche, abandonată. Acum este în proprietatea guvernului, dar pe vremuri era folosită de fermieri. Voi ce faceți? Ați descoperit ceva?

– Cred că Ogle a înnoptat la cabana despre care mi-ai spus. Probabil așteaptă un elicopter. Domnul McLean a mai primit vreun telefon?

– Nu, nimic. Vrei să trimit elicopterul cu întăriri?

– Nu, spuse Diego ferm. Nu vreau să-l sperii. Dacă Ogle este singur, mă descurc.

– Să sperăm că e singur, adăugă Hank. Îl poți termina repede.

Diego închise și-i spuse Jessicăi în câteva cuvinte ce aflate.

- Îmi amintesc că am auzit vorbindu-se despre o potecă ce duce la o cabană, în munți. Fermierii o foloseau în verile foarte călduroase, atunci când erau nevoiți să urce turmele pe munte. Nu cred că e prea departe.

- Ți-e foame? o întrebă el.

- Mor de foame. Dar mai pot răbda.

- O să ne oprim pentru cinci minute. Ne odihnim și noi, lăsăm și caii să respire, și mâncăm ce a mai rămas. Cinci minute nu înseamnă prea mult.

Cele cinci minute fură o adevărată minune pentru Jessica. Acum se putea odihni în brațele lui Diego, și asta era singura formă de odihnă pe care și-o putea imagina.

- Doar de atât am nevoie, de cinci minute cu tine, spuse Diego.

- Și eu la fel. Ochii îi scăpărau de fericire.

Dar nu aveau la dispoziție mai mult de cinci minute. Strânseră în grabă și plecară.

Pe la jumătatea dimineții drumul intră într-o pantă mai ușoară, semn că se apropiau de cabană. Diego îi făcu semn să încetinească. Îndată ce zări cabana, descălecă și legă calul de

un copac. Jessica făcu același lucru. Scoase pușca din tocul ei, și căută muniția în geantă.

Se apropie de Diego și-I-i întinse o cutie cu cartușe. Acesta îi făcu semn s-o ia la stânga, în timp ce el o luă spre dreapta.

Inima Jessicai bătea cu putere. Simțea că nu mai poate respira. Pentru o clipă se temu că o să leșine.

- Trebuie să îl găsim pe Tommy, murmură strângând din dinți. Pot să fac asta. Trebuie să pot.

Se uită spre Diego. El îi făcu semn să meargă înainte.

Ajunseră în spatele cabanei. Nu existau ferestre, și un firicel subțire de fum ieșea pe horn. Mirosea a șuncă prăjită.

Diego îi făcu semn să privească spre poienița din spatele cabanei, unde erau legați doi cai. În spatele cabanei era un spațiu deschis, suficient pentru ca un elicopter să poată ateriza. Se părea că Diego avusese dreptate. Ogle aștepta pe cineva să-i ia de acolo.

Timpul le era limitat. Nu puteau aștepta ajutoare. Văzându-l pe Diego îndreptându-se spre casă

Jessica își impuse să fie calmă. Tremura mult prea tare. Rezemă pușca de un copac, ca să poată ținti.

Când ajunse lângă peretele cabanei Diego aruncă o piatră spre cai. Unul din cai necheză, și apoi amândoi continuară să tropăie neliniștiți.

Așteptară un timp, apoi Diego aruncă o altă piatră. Nechezatul cailor răsună în liniștea pădurii.

Ușa cabanei se deschise încet. Cu ochii ațintiți la colțul cabanei, Diego îi făcu semn Jessicăi să se apropie. Aceasta alergă cât putu de repede. Ajunsă lângă el, se rezemă cu spatele de peretele cabanei, ridică pușca și așteptă. Auzeau pași pe verandă. Brusc zgomotul încetă.

- Haide, șopti Diego.

Red Ogle ajunse în fața verandei cu un pistol în mână. Diego îl urmă, în timp ce Jessica aștepta cu respirația tăiată.

- Aruncă arma, Ogle! strigă Diego.

Bărbatul trase brusc și fugi spre pădure. În același timp, Diego trase, rănindu-l. Ogle continuă să alerge printre copaci.

Diego se întoarse spre Jessica.

- Ești bine?

- Da. Nu te duci după el?

- Nu, până când nu-l găsim pe Tommy. Nu poate ajunge departe pe jos.

Se îndreptară cu precauție spre ușa cabanei, neștiind dacă Ogle avea aici un complice. Ușa era închisă și nu se auzea nici un sunet înăuntru. Diego îi făcu semn să stea de o parte a ușii, în timp ce el trecu de cealaltă. Deschise ușa încet. Liniște în continuare. Păși înăuntru, cuprinzând încăperea cu privirea. Părea goală. Pentru o clipă inima Jessicai se opri.

- Tommy! strigă Diego. De sub o pătură sări Tommy, frecându-și ochii.

- Tati!

Diego și Jessica căzura amândoi în genunchi, cu brațele deschise spre micuțul care alerga spre ei.

- Te simți bine, fiule? întrebă Diego. Ți-a fost frică?

- Știam că o să mă găsești. Am lăsat niște soldaței pentru tine să îi găsești. I-ai găsit, tati?

- Da, fiule, spuse Diego cu voce tremurândă. I-am găsit. Ești un băiețel curajos. Tata este mândru de tine.

Jessica plângea. Când se uită în ochii lui Diego văzu că și el avea ochii înlăcrimați, și se întinse să-l sărute.

- E în regulă, îi șopti. Ai reușit.

- *Am reușit*, spuse Diego strângându-i în brațe pe amândoi. N-aș fi putut-o face fără tine, Jess. Să mergem afară. Tommy, ți-e foame?

- Nu, spuse Tommy. Bărbatul mi-a dat să mănânc. Putem să mergem acasă acum, tati?

- Sigur că da. Tu și mami o să vă odihniți în timp ce eu o să încerc să-l găesc pe bărbatul care te-a răpit. Pe urmă vom putea merge acasă.

Jessica îl luă pe Tommy de mână și ieșiră afară pe verandă. Se așeză pe podea, sprijinindu-se în mână. Când atinse lemnul simți o înțepătură. Privi în jos și văzu un scorpion îndepărtându-se de ea.

- O, Doamne! Sări în picioare. Tommy, dă-te la o parte! E un scorpion! Se uită în palmă. Un cerc roșiatic începea să se formeze. Diego îi luă mâna.

-Lasă-mă să văd! Te-a înțepat?

-Nu-i nimic. Am antidotul în geantă.

- Mă duc să-l aduc. Diego se îndreaptă grăbit spre cai. Când se întoarce, cercul din palma Jessicăi devenise de un roșu aprins.

- Trebuie să plecăm de aici.

- Trebuie să te duci dupa Ogle. Dacă mai aștepți mult, poate dispărea pentru totdeauna.

El se încruntă, în timp ce îi turna antisepticul pe rană.

- Lasă-l să se ducă. Nu te las singură.

Jessica încercă să-i răspundă, dar în mod ciudat nu reușea să articuleze cuvintele. Văzu fețele îngrijorate ale lui Diego și Tommy înainte să leșine.

Când deschise ochii, soarele răsărea și Diego aștepta pe scaun, lângă pat.

- Jess, murmură el. Se întinse și-i cuprinse mâna. Cum te simți?

- Sunt acasă? întrebă ea, privind în jur.

- Da, ești acasă. În patul tău. Bănuiesc că nu-ți amintești prea multe despre călătoria cu elicopterul deasupra munților.

- Munții... O, Doamne, Tommy...

- Tommy este bine, spuse Diego, ajutând-o să se întindă la loc. Mica escapada a lui Colby s-a terminat în închisoare. L-au prins pe Ogle și acesta va depune mărturie împotriva lui Colby. Tatăl tău s-a dus astăzi pentru a semna o înțelegere cu procuratura. În felul acesta, ne asigurăm că amicul nostru, Colby, nu va dori să se răzbune.

- S-a terminat?

- Da, spuse el, s-a terminat.

- Și tu? Te întorci la Austin?

- Glumești? Îmi iau concediu definitiv.

O luă pe Jessica în brațe și pecetlui cu un sărut iubirea lor veșnică.

Sfârșit